

Toprağın belediyeleştirilmesi ve belediye sosyalizmi- V.İ. Lenin

Batıdaki burjuva aydınları, İngiliz Fabianlarına benzer biçimde, belediye sosyalizmini tam da, sosyal barış, sınıflararası uzlaşma düşü kurdukları ve kamuoyunun dikkati-

ni iktisat ve tüm devlet düzeninin temel sorunlarından, yerel özyönetimlerin küçük sorunlarına çekmeye çalıştıkları için, özel bir "eğilim" derekesine yükseltmişlerdir.

Birinci tür sorunlar alanında sınıf çelişkileri en keskin durumdadır, tam da bu alan, daha önce de söylendiği gibi, burjuvazinin sınıf olarak egemenliğinin temellerine dokunmaktadır. **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2024 / 03
14 Şubat 2024

Kızıl Bayrak

kizilbayrak81.net

Sermaye düzeninin korkularını
büyütmek için...

Greif kriterleri ile
Greif'in izinden ileri!

6 Şubat 2023:
Suçlusunuz, hesap vereceksiniz

Böylesi bir insan kıyımını bir kez daha yaşamamak, bunun tüm sorumluluğunu taşıyan harami düzeninden hesap sormakla mümkündür.

Greif direnişi ve işgalinin
10. yılı üzerine...

Greif direnişi ve işgali, yürünecek yolda sınıf devrimcilerinin elinde bir meşaledir artık. Selam olsun Greif direnişi ve işgalini gerçek kılanlara...

İsrail soykırım suçundan
yargılanacak!

A dalet Divanı'nın kararı siyonist savaş makinesini durdurmuyacak. Filistin halkının direnişi ve Gazze ile dayanışma belirleyici olacaktır.

Emekçi düşmanı saldırılara devam -Fikri Tomurcuk

S.3

Kürt sorununda yeni bir dönemeç- A. Serhat

S.6

Sermaye düzeninin korkularını büyötmek için...

Greif kriterleri ile Greif'in izinden ileri!

Türkiye kapitalizmini belirleyen çoklu krizler işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını günbegün ağırlaştırıyor. Hayat pahalılığı ve yoksulluk adeta kronikleşmiş bulunuyor.

Bu tablonun oluşmasının gerisinde on yıllardır uygulanan neoliberal saldırı programlarının yanı sıra, gerici-faşist rejimin son yıllarda devreye soktuğu ekonomi politikaları yer almaktadır. Orta yerde duran ekonomik-sosyal yıkımı, temel hak ve özgürlüklerin rafa kaldırılması ve faşist zorbalığın olağan hale getirilmesi tamamlamaktadır. Tüm bu sorunlar bir arada emekçileri soluksuz bırakmakta, gündelik yaşamı çekilmez kılan bu koşullar geleceğe dair ise derin bir belirsizlik oluşturmaktadır.

ÇIKIŞ ARAYIŞI VE İŞÇİ EYLEMLERİ

Bu ağır tablo, işçi sınıfı ve emekçilerin belli kesimleri arasında çıkış arayışını güçlendiriyor. İçerisine sıkıştırıldığı cendereye kurtulmak isteyen işçi sınıfı ve emekçiler, parçalı, kesintili ve lokal sınırlarda da olsa eylemli çıkışlarla tepkisini ortaya koyuyor. Seydişehir Eti Alüminyum, Özak Tekstil, Milat Halı, Kimpack Plastik, Tersan ve Cemre tersaneleri, Roniteks, CS Wind vb. üretim birimlerinde ücret zammı talebi ile gerçekleştirilen iş bırakma eylemleri; ekonomik istem-

ler ve sendikal haklar temelinde devam eden grev ve direnişler (HT Solar, Erciyas Boru, Burda Bebek, Portakal Plastik vb.) sınıf içerisinde gelişen çıkış arayışının güncel örneklerini oluşturuyor. Bu tabloya kamu işçilerinin geçtiğimiz haftalarda gerçekleştirdiği "ek zam" eylemlerini ve sendikal işletmelerde TİS süreçlerinden hoşnut olmayan işçilerin yer yer açığa çıkan sendika değiştirme eğilimlerini eklemek gerekiyor.

Başta ücret artışı üzere, büyük oranda ekonomik-sosyal talepler üzerinden gelişen fabrika ve işyeri temelli mücadeleler, bağlanacak daha güçlü bir kanal bulamadıkları yerde kendi dar sınırları üzerinden "sonuçlar" üretip geri çekiliyorlar.

Bu böyle olmakla birlikte, bu sınırlarda gelişen işçi eylemleri dahi kapitalistleri, sermaye devletini ve sendikal bürokrasiyi fazlasıyla ürkütmüş görünüyor. Özak direnişi karşısında devletin yasa saklama kararı alması ve gözaltı saldırısı, Akar Tekstil patronunun DERİTEKS Genel Başkanı'na silahlı saldırı gerçekleştirecek kadar pervasızlaşması, Harb-İş bürokratlarının, "ek zam" talebi ile sokak mücadelesini güçlendirmek isteyen işçileri devlet diliyle "terörist" ilan etmesi, sermaye-devlet-sendikal bürokrasi cephesinde korkunun büyüdüğünü gösteriyor. Bir bütün olarak sermaye düzeni,

birikmiş onca sorun ve krizin ağır faturası altında ezilen işçi sınıfının, çakacak bir kıvılcımla harekete geçmesinden ürküyor. Korkularında haklılar da! Zira, işçi sınıfı içerisinde dipten gelecek güçlü bir dalga'nın kendi paylarına yaratacağı sarsıcı sonuçları sınıfsal içgüdüleri ve deneyimleri üzerinden biliyorlar. Bu nedenle her türden sınıf merkezli eylemi daha en başta bastırmaya ya da denetim altına almaya çalışıyorlar. Bu bağlamda, AKP'li Belediye Başkanı Fatma Şahin'in geçtiğimiz yıl Şireci Tekstil işçilerinin ortaya koyduğu direniş karşısında sarf ettiği şu sözler, işçi sınıfı içerisinde gelişen eylem ve direnişlerden duydukları korkunun itirafı niteliğinde idi:

"Bunun daha sonra domino etkisi yaparak organize geneline yayılması çok büyük bir tehlike idi. Çünkü üretimin devam etmesi gerekiyordu hem bu şehirde hem bu ülkede. Birçok gelebilecek tehlikeyi önlediğimize dair genel bir kanat var iş dünyasında."

GREİF KRİTERLERİ İLE GREİF'İN İZİNDEN İLERİ!

Günbegün ağırlaşan çalışma ve yaşam koşulları karşısında emekçiler içerisinde gelişen çıkış arayışının kucaklanıp ileri taşınması, aynı sorunlar karşısında benzer talep ve istemlerle farklı mevzi-

lerde patlak veren işçi eylemlerinin birlik bir hatta kavuşturulabilmesi, her şeyden önce işçi sınıfı ve emekçileri kuşatan çok katmanlı cendereyi kırıp atmaya gerektirmektedir.

Bu ise sermayeden, devletten ve sendikal bürokrasiden bağımsız taban örgütlülüklerinin üretim birimlerinde oluşturulması ile mümkün olabilir. Zira işçiler, fabrika komiteleri ve fabrikalar arası koordinasyonlar temelinde birleştiği oranda, sermayenin değil sınıflar mücadelesinin yasalarını esas alan fiili-meşru mücadelelerin önü açılabilir. Kavel'den Greif'a uzanan çetin mücadele deneyimleri döne döne bu gerçeği ortaya koymaktadır.

Bu bağlamda yapılması gereken açıktır. 10. yılını geride bırakan Greif işgalinin izinden yürüyerek, "İşgal, grev, direniş!" şiarını fabrikalarda yankılandırmak için tüm güç ve olanaklar seferber edilmelidir. Taban örgütlerinin inşasından işçi inisiyatifinin açığa çıkarılmasına, söz-karar-yetki hakkının kullanımından fiili-meşru mücadelenin güçlendirilmesine değin Greif kriterlerini sınıf mevzilerinde ete kemiğe büründürmek için atılması gereken adımlar hızlandırılmalıdır. İşte o zaman sermaye düzeninin korkularını gerçek kılmanın kapıları aralanmaya başlayacaktır.

Emekçi düşmanı saldırı programına devam!

Fikri Tomurcuk

Saray rejiminin klasiklerinden birisi haline gelen bir olayı daha yaşadık. Alınıp pullanarak ABD'den getirilen Hafize Gaye Erkan'ın görevine 8 ayını bile doldurmadan son verildi. Yine bir gece yarısı kararnamesi ile Merkez Bankası'na yeni bir başkan atandı. Yeni başkan Fatih Karahan da ABD piyasalarında yetişmiş bir kişi. O da Temmuz ayında yapılan bir Merkez Bankası yönetimi operasyonu ile Merkez Bankası Başkan Yardımcısı yapılmıştı.

Hafize Gaye Erkan'ın anne ve babasının çocuk bakma bahanesiyle Merkez Bankası başkanlık katına yerleşmekle kalmayıp, idari işlere de müdahalelerde bulduklarının ortaya saçılması ve Erdoğan'ın etrafındaki birbirine rakip çevrelerin sızdırdığı bilgilerle konunun iyice alevlenmesi, finans çevrelerini kaygılandırmaya başlamıştı. Yerli ve yabancı finans çevreleri, bu skandalın Hafize Gaye Erkan ve Mehmet Şimşek'in göreve getirilmesiyle başlatılan ekonomik programı zaafa uğratacağından kaygılanıyordu.

Daha birkaç gün önce Erdoğan "Merkez Bankası rezervleri artıyor, harekete geçiyorlar. Akla ziyan dedikodularla ekonomide bin bir güçlkle temin ettiğimiz güven ve istikrar iklimini bozacak kampanyalar yürütüyorlar. Dedikodular üzerinden bir bardak suda fırtına koparmaya çalışan fitne tüccarlarını kesinlikle umursamıyoruz" diyerek Erkan'a açıkça sahip çıkmıştı. Hızla çark edip Erkan'ı görevden almasının gerisinde sıcak para fonlarından yansıyan bu kaygılar var.

Gaye Erkan bu yüzden gönderildi ve başta küresel sıcak para fonları olmak üzere sermaye çevrelerine, başlatılan emekçi düşmanı ekonomi programından sapılmayacağı mesajı altı çizilerek verildi. Operasyonun her adımı bunun örnekleriyle dolu.

Operasyonun başlatılması için Cuma akşamı borsa ve diğer finans piyasalarının kapanması beklendi. Böylece piyasalarda korktukları bir dalgalanmanın önünü kesmiş olacaklar ve hafta sonu da araya girdiği için iki günlük bir zaman kazanacaklardı.

Önce Hafize Gaye Erkan bir sosyal medya mesajı ile istifa ettiğini duyurdu. Mesajında ne kadar başarılı iş yaptığını ama bir "itibar suikastı"na maruz kaldığını dile getirerek "görevden affını"

istediğini açıkladı.

Hemen ardından Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in mesajı devreye girdi. Başta küresel sıcak para fonları olmak üzere finans çevrelerine, sakın kafanız karışmasın, politikamızda bir değişiklik olmayacak mesajını verdi. Erkan'ın "kişisel nedenlerle" kendisinin istifa ettiğini vurguladı. Bu sözlerle, Merkez Bankası'ndaki bu başkan değişikliğinin öncekiler gibi bir politika değişikliğinin sonucu olmadığını anlatmak istiyordu.

Şimşek, yeni atanacak Merkez Bankası Başkanı'nın kendisinin önerisi doğrultusunda seçildiğini de özellikle belirtti. Bu da yine politikalarda bir değişiklik olmayacağını bir kez daha vurgulanmasıydı. Hatta bunu daha da pekiştirmek için, İngilizce olarak yayınladığı mesajında, yeni başkanın saygın bir makro ekonomist olduğunun da altını çizdi.

Bir süre sonra Erdoğan'ın atama kararı Resmi Gazete'de yayımlandı. Kararda, Erkan'ın istifa etmediği, görevden alındığı belirtiliyordu. Erkan'ın istifa yerine görevden alma şeklinde gönderilmesi, onun iki yıl daha Merkez Bankası Başkanı maaşı almasına imkan sağlayacak.

Politikada değişiklik olmayacağı mesajları ve daha katı bir sıkı para politikasından yana olduğu söylenen Fatih Karahan'ın Merkez Bankası Başkanı olarak atanması, sermaye çevrelerinde memnuniyetle karşılandı. Asıl dikkat çekici olan ise, küresel sıcak para fonlarının de-

ğerlendirmeleri ve verdikleri mesajları.

Milyarlarca dolarlık sıcak para fonlarını yöneten ABD merkezli uluslararası yatırım bankaları Morgan Stanley ile J. P. Morgan'ın yayınladıkları değerlendirme notları özellikle dikkat çekti. Yaptıkları değerlendirmelerle, Merkez Bankası Başkanı değişikliğinin ardından nasıl gelişmeler olabileceğine dair tahmin ve tespitlerde bulundular:

Birinci tespitleri, yeni Başkan Fatih Karahan'ın "daha şahin" bir politika izleyeceği yönünde. Yüksek faiz ve sıkı para politikasının daha uzun süre devam edeceği, hatta Merkez Bankası'nın artık sonuna geldiğini söylediği faiz artışının da sürebileceği tahmini yapıyor. Faiz indirimlerinin şu a konuşulandan çok daha geç başlatılacağı değerlendiriliyor.

İkinci tespitleri, yeni başkan Şimşek'in önerisiyle belirlendiğine göre, para ve maliye politikaları arasında daha iyi bir uyumun sağlanacağı ve maliye politikasının da Merkez Bankası'na destek olacağı şeklinde. Bu tespitin devamında, maliye cephesinde akaryakıt zamları yerine ücret artışlarının sınırlandırılmasının kritik önemde olacağını vurgulanıyor.

Küresel sıcak para fonu sözcüleri bu değerlendirmeler ile sadece geleceğe ilişkin öngörülerini dile getirmedi. Bundan daha çok, nasıl bir ekonomi politikası izlenmesini istediklerini ortaya koydular.

Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet

Şimşek, sıcak para fonlarının mesajını alıp kabul ettiğini ilan etmekte gecikmedi. Yeni Merkez Bankası Başkanı'nın göreve başlamasını kutlama bahanesiyle yayınladığı mesaj, doğrudan bu amaca yönelikti. Şimşek adeta sıcak para fonu sözcülerinin taleplerini aynen tekrarlayarak, Merkez Bankası ile eşgüdüm içinde olacaklarını, Merkez Bankası'nın sıkı para politikasına destek olmak için mali disiplini yeniden tesis edeceklerini vurguladı.

Sıcak para fonlarının istediği ve Maliye Bakanı Şimşek'in en katı şekilde uygulamak için yerel seçimlerin geçmesini beklediği "mali disiplin", emek düşmanı bir saldırı planından başka bir şey değil. Bu planın içinde ücret ve maaş artışlarının enflasyonun çok altında tutulması, kamuda işe alımların sınırlandırılması ve işten çıkarmalar, sosyal desteklerin kısılması, kıdem tazminatının fona devredilerek ortadan kaldırılması, işsizlik ödemelerinin kısılması, sağlık harcamalarında katkı paylarının artırılması, kamu hizmetlerinin paralı ve daha pahalı hale getirilmesi, vergi artışları ve zamlar yer alıyor.

Merkez Bankası Başkanı değişti ama politikalarda emekçilere karşı yeni saldırı dalgası hazırlığında bir değişiklik yok. Tam tersine, sermaye sınıfının ve küresel sıcak para fonlarının talepleri doğrultusunda emek düşmanı politikaların dozajını artırma planları var.

6 Şubat 2023: Suçlusunuz, hesap vereceksiniz...

Deprem değil, kapitalizm öldürür!

6 Şubat Maraş merkezli depremlerin üzerinden bir sene geçti. 11 ili ve milyonlarca insanı etkileyen depremlerin ardından saray rejiminin şefi konut vaat ederek şov yaparken itirafta bulundu. Erdoğan "Hatay, kamu yatırımlarını noksatsız olsa da yereldeki vizyon eksikliği nedeniyle potansiyelini açığa çıkarmakta zorlanan şehrimiz. Merkezi yönetimle yerel yönetim el ele vermezse, dayanışma halinde olmazsa o şehre herhangi bir şey gelmez" dedi.

Depremi birinci yılında sarf edilen bu sözler bir yanıyla kapitalizmde insan hayatına verilen değer göstergesidir. Zira, AKP-MHP iktidarı, depremin ardından kendi sorumluluğunu gizlemek için pişkince açıklamalarına bir yenisini ekledi. Depremlerin ardından saray rejimi, bir yandan çıkarttığı OHAL ile enkaz kaldırma çalışmalarından inşaatına kadar ortak olduğu şirketlerle rant devşirdi.

Depremi ardından henüz iki gün geçmişken Kızıl Bayrak'ın kapak yazında "Depremde toplumun üzerine çöken kapitalizm ve sermaye devletinin enkazıdır!" vurgusu yapılmıştı. 26 Şubat'ta ise örülen dayanışmanın yanı sıra "Yıkımın sorumlusu harami düzeninden hesap sorma çağrısı" yükseltildi.

Aradan geçen bir sene boyunca yaşananlar kapitalist sömürü düzeninin ger-

çeğini ortaya çıkarmak dışında bir sonuç üretmedi. Deprem bölgesinde emekçiler barınma, ulaşım, beslenme, sağlık, eğitim ve çalışma hakkından yoksun bir şekilde yaşamaya mahkûm edildi:

-Deprem bölgesinde hala pek çok yerde enkazlar kaldırılmadı. Kaldırılan hafriyatlar emekçilerin yaşam alanlarına, tarım alanlarına, içme sularının dibine döküldü.

-Konut vaatleri bir seçim yalanı olarak kalırken, çadırlar ve konteyner kentlerde insanların barınma hakkı gasp edildi. Seçim öncesi şova dönüştürülen temel atma törenlerindeki konutların ancak 5'te biri tamamlanma aşamasında.

-İMO raporlarına göre geçici yerleşim

alanlarının kurulması, enkaz kaldırma işlemleri, ulaşım, elektrik, su, kanalizasyon, haberleşme gibi altyapı hizmetleri, depremin üzerinden bir yıl geçmesine rağmen sağlanamamıştır.

-İşçiler, deprem bölgesinde can güvenliği yok sayılarak çalıştırılmak istendi. Çalışmaya gitmeyen işçiler ya da enkaz altında kalanlara yardım etmek için gidenler işten atıldı.

-Cumhurbaşkanı kararnamesiyle konut inşası için mera ve orman arazileri imara açıldı.

-Organize Sanayi Bölgeleri için yeni sanayi alanları açılırken, "deprem yatırımı" adı altında kapitalistlere teşvikler yapıldı.

- Dünya genelindeki deprem verilerine göre 2023'te en fazla can kaybı 6 Şubat'taki depremlerde meydana geldi.

- Resmi raporlara göre 660 bini çocuk, yaklaşık 2,4 milyon insanın çadır ve konteynerlerde yaşamak zorunda kaldı. Bir yılın ardından ise 205 bini çocuk, 761 binden fazla kişinin hâlâ evlerine dönmeyemediği bildirildi.

- Yaşanan depremler sonucunda eğitim ve sağlık sistemi de büyük ölçüde enkaz altında kaldı. Deprem bölgesindeki çocuklar eğitim hakkından mahrum bırakıldı.

-Deprem bölgesindeki pek çok ilde emekçilerin sağlık hakkı gasp edilmiştir.

Depremi birinci yılında bir kez daha vurguluyoruz, deprem bir doğa olayıdır. Fakat depremlerin ardından ortaya çıkan vahşetin sorumlusu ve suçlusu fay hatları üzerine bile kentler kuran ve buna rağmen tedbir almayan, gerekli denetimleri yapmayan, deprem vergilerine ve deprem yardımlarına "çöken", eldeki kaynakları rant için betonlara ve inşaatlara yatıran, deprem sonrasında ise ölüm ve yıkımdan kâr devşirme işine girişen kapitalist sistem ve AKP-MHP iktidarındır.

Böylesi bir insan kıyımını ve toplumsal yıkımı bir kez daha yaşamamak, bunun tüm sorumluluğunu taşıyan harami düzeninden hesap sormakla mümkündür.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla Beşiktaş'ta gerçekleştirilen eylemde 6 Şubat depremlerinde yaşamını yitirenler anıldı ve doğa, kent ve yaşam odaklı bir ülke kuruluşu için mücadele çağrısı yapıldı. "6 Şubat depremini unutma!" yazılı pankartın taşındığı eylemde karanfiller ve yakılan mumlarla depremlerde yaşamını yitirenler anıldı.

Dörtlü adına okunan ortak açıklamada deprem süreci aktararak, depremin yarattığı yıkım ve ölüm resmi sayılarla hatırlatıldı.

Açıklamada, AKP iktidarının bu fiyaskoları bastırmak için sergilediği saldırganlığa yer verildi ve emek-meslek örgütlerinin deprem sürecindeki çalışmaları aktarıldı.

Deprem bölgesinde şu anki duruma dikkat çekilen açıklamada son olarak şunlar ifade edildi:

İstanbul'da 6 Şubat eylemi

"Yaşadığımız büyük kayıplar ve derin acılar bizlere bir kez daha göstermiştir ki akıllı, bilimi, planlamayı ve denetimi dışlayan yönetim anlayışı, ülkemizin geleceğine yönelik en büyük tehdittir.

Tüm bu kayıplar ve hasarlar, 6 Şubat'ın üzerinden geçen 1 yıla rağmen depremedelerin çözülmemiş sorunları bizlere şunu göstermektedir;

Bu süreçte yaşanan felaketler gibi bundan sonra yaşanacak felaketlerin sorumluluğu da deprem vergilerinin hesabını dahi veremeyen AKP iktidarındadır.

Benzer felaketlerin tekrar yaşanmaması için ranta dayalı, piyasacı, kamusal denetimi ve kamu yararını hiçe sayan politikaların terk edilmesinden başka

yol yoktur.

Tekrar hayatını kaybeden yurttaşlarımızın acısını ilk günkü gibi yüreğimizde hissederek, başsağlığı, sabır ve dayanışma dileklerimizi iletiyoruz.

Herkesi doğa, kent ve yaşam odaklı bir ülke kuruluşu için mücadele çağırıyoruz.

Yaşamlarımız için bu yıkımı ve talanı durduracağız!"

Basın açıklamasının okunmasının ardından KESK ve TTB adına konuşmalar yapıldı.

Eylem boyunca "Unutmak yok, affetmek yok, helalleşmek yok!", "Sesimi duyan var mı?", "Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!",

"Katil devlet hesap verecek!" sloganları atıldı. Eyleme BDSP ve DGB'nin yanı sıra, çok sayıda siyasi parti, demokratik kitle örgütü ve Özak direnişçileri katılım sağladı.

DİSK İstanbul Bölge Temsilcisi Asaletin Arslanoğlu eylem başladığında sık sık flamalara müdahale etmeye çalıştı. "Katil devlet hesap verecek!" sloganı atıldığı sırada ise polisin engelleme girişimine destek veren Arslanoğlu, "ortak sloganlar" dışındaki sloganların atılmamasını istedi. Eylemcilerle Arslanoğlu arasında gerilim yaşandı.

Eylem bitiminin ardından vapur islesine yönelen kitleye polis saldırdı. Kaldiraç'tan en az 4 kişi gözaltına alındı.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Deprem bölgelerinde barınma krizi sürüyor

On bir ili etkileyen 6 Şubat depremlerinin üzerinden bir yıl geçti. Depremler adeta büyük bir insan kıymına dönüştü. On üç milyon insan depremden doğrudan etkilendi. Yüz binler enkaz altında kendi kaderine terk edildi. Arama kurtarma çalışmaları dahi ancak üçüncü gün başladı ve doğru düzgün yapılmadı. Sermaye devletinin daha fazla kâr, rant ve talana dayalı politikaları işçi ve emekçilerin yaşamlarını, geleceklerini, kentlerini yok etti.

Depremin ilk günlerinde akıl almaz bir basiretsizlik sergileyen AKP-MHP iktidarı ve şefleri aradan geçen bir yılda yüzüzlüklerinden, riyakarlıklarından hiçbir şey yitirmediler. Daha enkaz altında yüz binlerce insan varken deprem bölgesindeki emekçileri tehdit eden tek adam diktatörlüğünün şefi Tayyip Erdoğan, depremin birinci yılında kendisine oy vermeyen depremzedeleri küstahça tehdit etmeye devam etti. Depremde enkaz altında kalan insanları “oy vermedikleri için” ölüme terk ettiklerini de tam bir pişkinlikle itiraf etti.

Kuşkusuz bütün bunlar deprem sonrasında yaşanan büyük yıkım ve acıların sadece bir yanı. Diğer yanı ise deprem bölgelerinde işçi ve emekçilerin yaşadığı bitmek bilmeyen sorunlar yumağıdır. On üç milyon insanı etkileyen depremler sonrası on bir ilde sorunlar gün geçtikçe derinleşiyor. Depremin ilk haftalarında, hatta aylarında çadır, konteynır dahi bulamayan depremde emekçiler aradan bir yıl geçmesine rağmen barınma başta olmak üzere birçok sorun yaşamaya devam ediyorlar. Bir yıldır depremzedelerin en temel ihtiyaçları dahi karşılanmadı.

Elbette ki neredeyse sağlam yapının

kalmadığı on bir ilde, en büyük ve en yalancı sorunların başında barınma geliyor. Deprem sonrası yardım şovları ile halkın bilincini bulandırmaya çalışan tek adam rejimi, “bir yılda bütün depremzedeleri evlerine kavuşturacağız” mavalını okurken, hala konteynır sırası bekleyen on binlerce depremzede aile var. Çadır, konteynır gibi geçici barınma alanlarına dahi ulaşamayan on binlerce işçi ve emekçi var. Çadır ve konteynırdan oluşturulan barınma alanlarında ise büyük bir belirsizlik söz konusu. Birkaç metrekairelik, insanların aynı anda oturup aynı anda uyuyamadığı sağlıksız bir alanda aileler adeta yaşam savaşı veriyor. Üstelik bir yılda yağmur, sel, yangın, fırtına gibi çeşitli sorunlardan dolayı konteynırlarda

yaşayan depremzedelerden çoğunluğu çocuk veya yaşlı onlarca kişi yaşamını yitirdi. Deprem bölgeleri başta rezerv alan saldırısı ile adeta yeni bir rant ve talan kapısı haline getirilmiş durumda. İnşaatı süren TOKİ’ler saray rejimi için yeni rant alanları açıyor.

AFAD’ın Aralık 2023’de yayınladığı resmi rapora göre 11 kentte 135 bin 561 binanın enkaz kaldırma çalışmaları tamamlandı. Enkazı kaldırılmayan bina sayısı da bir hayli yüksek. 200 bin 61 bina ise ağır hasarlı durumda ve yıkılmayı bekliyor. Üstelik bu rakamlara büyük oranda yıkılması gereken orta hasarlı bina sayısı dahil değil.

Yani sermaye devletinin muhtemeldir ki değiştirilmiş, çarpıtılmış resmi ra-

kamları dahi gerçekleri gizleyemiyor. 11 ilde barınma ihtiyacını karşılayacak sağlam yapılar çok sınırlıdır. Yeni barınma alanları ise ne bilim insanların uyarıları ne bilimsel ölçütlere göre inşa ediliyor. Yapımına başlanan TOKİ’lerin bir kısmının daha inşaat halindeyken bölgede kesintisiz devam eden artçı depremlerde hasar aldığı zaman zaman kamuoyunun gündemine de yansıyor. Sermaye devleti evini kaybeden depremzedelerin bir kısmına bin bir şart koşarak, beş bin lira gibi çok komik miktarlarda “kira yardımı” ödüyor. Oysa ülkenin tamamında süren barınma krizi deprem bölgelerinde çok daha derin yaşanıyor. İşçi ve emekçiler hasarlı binalarda barınmak için on binlerce lira kira ödemek zorunda kalıyor. Deprem bölgelerinde konutların kiralari adeta İstanbul, İzmir, Antalya gibi kentlerle aynı seviyeye ulaştı.

Depremin birinci yılını geride bırakıyoruz. Başta konut olmak üzere birçok sorun devam ediyor. Depremde hayatta kalan ancak sevdiklerini, kentlerini, evlerini kaybeden işçi ve emekçiler şimdi de yaşadıkları bu sorunlar ile koyu bir geleceksizliğe mahkûm ediliyor. Bu ağır tablounun; bunca insanın katledilmesinin, kentlerin, doğanın yok edilmesinin ve yıkıma uğratılmasının sorumlusu, önem-sediği tek “değer” daha “fazla kâr, daha çok rant” olan sermaye düzenidir.

Deprem sonrası büyük güçlüklerle yeniden inşa edilen yaşamlar ve kentler sermaye düzeninin egemenliği sürdükçe her an yeni bir felaketle karşı karşıya kalabilir. İnsanların katledilmediği, kentlerin, doğanın rant ve talan politikaları ile yok edilmediği yaşanabilir bir dünya için sosyalizm!

Kayseri Emek ve Demokrasi Platformu depremde ölenleri anmak ve deprem sonrası devam eden sıkıntıları teşhir etmek için basın açıklaması düzenledi.

Basın açıklamasını İnşaat Mühendisleri Odası’ndan Kubilay Ceylan okudu. Konuşmasında şunları dedi:

“Depremlerin 1. yılını geride bırakırken depremin en çok etkilediği Antakya başta olmak üzere deprem bölgesinde barınma, beslenme, sağlık, hijyen, içme suyu, eğitim gibi en temel insani ihtiyaç-

Kayseri’de deprem eylemi

lara yönelik sorunlar hala devam etmektedir. Kısa vadede bitirilip teslim edilebilecek konut miktarı TOKİ verilerine göre 25 bin civarındadır. Bu durum siyasilerin geçen yıl verdikleri sözlerin veya ortaya koydukları hedef olan 650 bin konutun ancak %8’ine tekabül etmektedir.”

Açıklamanın sonunda şunlar ifade edildi:

“Bu bozuk düzende sağlam çark olmaz. İnsana, emeğe, doğaya düşman bu bozuk düzene köhne sisteme karşı emek ve demokrasi mücadelemizi kararlılıkla sürdüreceğiz. Depremde kardeşlerimizle Şubat depreminin ilk gününden itibaren başlattığımız dayanışmamızı büyütme, acılarımızı paylaşmaya, yaralarımızı hep birlikte sarmaya devam edeceğiz. 6 Şubat Depremlerinde haya-

tını kaybeden yurttaşımızı bir kez daha saygıyla anıyor, aynı ihmaller olmadığını nedeniyle hatırlatıyoruz. Bir daha aynı acıları yaşamamak için kaybedecek tek bir günümüzün bile olmadığını hatırlatıyoruz.”

Basın açıklamasına BDSP, Kayseri İşçi Birliği, Dev-Yapı İş, Kayseri İşçi-Emekçi Kadın Komisyonu da katılım sağladı. Eylem sırasında “Unutmak yok, affetmek yok, helalleşmek yok” ve “Deprem değil rant öldürür” sloganları atıldı.

KIZIL BAYRAK / KAYSERİ

Kürt sorununda yeni bir dönemeç

A. Serhat

Emperyalist güçler arasındaki hegemonya çatışmaları ile gerici bölge ülkeleri arasındaki hesaplaşmalar, kelimenin gerçek anlamıyla Ortadoğuyu bir ateş topunu dönüştürmüş bulunuyor. Siyonist rejimin Filistin'deki vahşi katliamları aylardır aralıksız devam ediyor. Molla rejimi ile Türk sermaye devletinin Kürdistan için planlandıkları saldırıların da alt yapısının oluşturulduğuna dair veriler artıyor.

İran ile Irak arasında yapılan güvenlik anlaşmalarının ardından özellikle de Güney Kürdistan coğrafyası, İranlı Kürt örgütlere dönük operasyon ve imhanın bir cephesi haline getirildi. Sömürgeci İran rejimi Süleymaniye merkezli KYB (Kürdistan Yurtseverler Birliği) denetimindeki bölgeyi "arka bahçesi" haline getirmiş olmanın sağladığı imkanlarla geniş bir hareket kabiliyetine sahip. Etki alanını KDP (Kürdistan Demokrat Partisi) bölgesine de yaymaya ve bölgenin tamamında egemen güç olmanın alt yapısını oluşturmaya çalışıyor. Irak'taki politik dengeler üzerinden yarattığı üstünlük ve askeri açıdan oluşturduğu milis gücüyle Kürtleri adeta kuşatmış bulunuyor.

Benzer bir kuşatmayı, dümeninde AKP-MHP dinci-faşist koalisyonunun oturduğu gerici Türk sermaye devleti bir başka boyutta oluşturmaya çalışıyor. ABD emperyalizminin yerle bir ederek parçaladığı Irak'ın İran ve Türkiye başta olmak üzere gerici bölge devletlerinin operasyonlarına açık hale getirilmesi ve KYB ile KDP arasındaki çıkar çatışmaları Kürtlere dönük kuşatma planlarının uygulanmasını kolaylaştırıyor.

Güney Kürdistan'da KDP'nin Türk sermaye devleti ile olan kirli ilişkileri ve yıllara dayanan işbirliği gelinen aşamada farklı boyutlar kazanmıştır. KDP'nin işbirliği ile bölgede 50 adet askeri üs, istihbarat büroları ve bütün operasyonel kuvvetleriyle hareket etme imkanlarına kavuşan "Tayyipgiller Cumhuriyeti" artık bununla da yetinmiyor daha fazlasını talep ediyor. Ortadoğu'nun kaotik dengeleri fırsat tanidikça Güneyin tamamında -ki Rojava'nın durumu da çok farklı değil- askeri açıdan üstünlüğü ve operasyonel varlığını pekiştirmek için seferberlik başlattı. Son dönemlerde AKP-MHP rejimi ile Irak merkezli hükümeti arasında yapılan üst düzey görüşmeler ve gününbirlik Erbil ziyaretleri Türk devletinin bölgeye dönük

kirli planlarını hayata geçirmek için harcadığı çabaları artırdığına işaret ediyor.

Merkezi hükümetle imzalamış olduğu Şengal anlaşması üzerinden PKK'nın bölgede etkisizleştirilmesi de Süleymaniye'ye dönük tehditler de bu planın pratik ayaklarını oluşturmaktadır. Lakin sözkonusu Kürtler ve onların hakları olunca genetik kodlar aslına rücu ediyor ve akla operasyon, imha ve "batakılık kurutmak"tan başka bir şey gelmiyor. Hazır uluslararası dengelerin yarattığı kimi imkanlar kullanışlı hale gelmişken bunu bir fırsata çevirmek ve Güney Kürdistan'ı teslim almak Türk devlet aklının gereği olsa gerek. İşbirlikçilik sicili kabarık olan KDP'nin Türk devleti ile kurduğu çetrefilli ilişkiler de böyle bir operasyonun denenmesini kolaylaştırıyor. Buna benzer bir durum KYB ile İran ilişkilerinde de görülüyor. Bu gelişmeler ile Türkiye'deki yerel seçimler öncesinde Kürt hareketinin arayışları ve dinci-faşist iktidarın "çözüm" söylemlerini yeniden dillendirmesi birbiriyle bağlantılı görünüyor.

ABD emperyalizmi ile ortaklarının Siyonist rejimin 7 Ekim'den beri Filistin'de işlediği soykırım suçuna her türlü desteği sunuyor olmaları, bölgenin toplamında

güç kaybettiklerini ve bu sürecin devam edeceğini somutlaştırmış bulunuyor. Biden yönetiminin Irak ve Suriye'deki askeri varlığını azaltmaya çalıştığı ve kimi su-bayları üslerden çektiğine dair haberler ajanslara düşmeye başladı bile. Bağdat hükümeti, IŞİD'in yenilgiye uğratıldığını, dolayısıyla ABD'nin bütün askeri varlığını Irak'tan çekmesi gerektiğini uzun süreden beri yüksek sesle dillendiriyor. Kuşkusuz bu talep öncelikli olarak İran ve onunla aynı dalga boyunda olan Irak'taki siyasal eğilimler ve onları besleyen toplumsal kesimlerden geliyor. Bu güçlerin politik arenadaki görünürlüğü ve etkisinin yarattığı güçler dengesi, işgalci ABD güçlerinin çekilmesi talebinin dile getirilmesine imkan sağlıyor.

Erbil ve Rojava'daki ABD üslerine dönük saldırılar, verilen askeri kayıplar, İran'la yaşanacak olası bir kapışmanın bütün bölgeye yayılma riski gibi faktörler, Biden yönetimini bölgede yeni yeni arayışlara itmıştır. ABD'nin Erbil ve Rojava'daki varlığı ve ilişkilenme biçimi devasa bir Kürt sorunu olan Türkiye gibi sadık bir ortakla aralarını fazlasıyla germektedir. Stratejik açıdan ABD için vazgeçilmesi en kolay "müttefik" olarak Kürtlerin, kimi önceliklerini koruma karşılığında Türk sömürgeciliğinin insafına terk edil-

me olasılığı giderek artıyor. İran'ı özellikle de Irak ve Suriye'de dengelemenin ve bölgede daha fazla maliyete katlanmadan çıkarlarını korumanın biricik yolu da bu olsa gerek. Nihayetinde Trans-Atlantik emperyalistlerinin sadık bir jandarması olarak Türk sermaye gericiliği kimi çatlaklara rağmen halen ABD-NATO için en güvenilir ortak durumundadır. Yüzyılı geride bırakan burjuva Cumhuriyetin 1945 sonrası tarihi bu sadakatin örnekleriyle doludur.

İsrail'in güvenliği için Irak ve Suriye başta olmak üzere bütün bir Ortadoğu coğrafyasında "İran'ı dizginleme politikası" çerçevesinde Türkiye'ye yeni roller biçildiği giderek netlik kazanıyor. ABD emperyalizmi ile müttefikleri için şüphesiz birincil öncelik Siyonist rejimin güvenliğidir. Bu güvenliğin asgari açıdan sağlanmasından sonra bölgenin denetimini kaybetmemek adına Türkiye, Katar, Mısır ve Suudilere Filistin sorunu üzerinden rol biçilmesi verili koşullarda bir ara çözüm olarak saptanmış görünüyor. ABD'nin bölgedeki küçük ortakları ile oluşturduğu bu konseptte karşı koyabilmek için, İran da kendi müttefikleriyle hazırlık yapmaktadır.

Her ne kadar bölgesel iki büyük güç olarak Türkiye ile İran, aralarındaki böl-

gesel rekabeti Kürtler sözkonusu olunca anında birleşik bir konseptte dönüştürseler de gelinen yerde bu dengeyi tutturabilmenin zorlukları ve kendine has yeni parametreleri oluşmuş görünüyor. Her iki sömürgeci gücün Kürt coğrafyasında çatışan çıkarları giderek belirginleşiyor. Tayyipgillerin Yeni-Osmanlıcı hayalleri ile Mollaların Büyük Pers İmparatorluğu'nun yelkenine rüzgar dolduran girişimlerinin yarattığı çelişkiler, Kürdistan'ın bir hesaplaşma alanına dönüştürülmesi olasılığını arttırıyor.

Mini Ortadoğu olarak tanımlayabileceğimiz Kerkük'teki yerel seçimler ve yarattığı sonuçlara her iki ülkenin yaptığı müdahaleler taraflar arasındaki rekabeti anlamak açısından yeterli ip uçları veriyor. Türkiye Milli Savunma Bakanı'nın Erbil'de, İsrail'le işbirliği yaptığı için İran'ın roketleriyle imha edilen bir Kürt sermayedar hakkındaki açıklamaları ve İran'ı kınaması ve KYB yönetimindeki Süleymaniye'yi tehdit etmesi manidar olduğu kadar taraflar arasındaki çatışmayı anlamak bakımından da veriler sunuyor.

Tarihsel olarak İran ve Osmanlı sınırları 1639 yılında imzalanan Kasr-ı Şirin Anlaşması'yla belirlenmiş ve bu sınırları değiştirebilecek herhangi önemli bir hadise yaşanmadığı içindir ki mevcut statüko cumhuriyet dönemine de devri miras olarak kalmıştır. Bu tarihsel arka

plan üzerinden iki ülkenin ilişkilerine bakıldığında, karşı karşıya gelmeleri kolay görünmüyor, ancak bugün iktidarı tutan akımların akli melekelerinin ne kadar yerinde olduğu da tartışmalıdır.

Günümüz dünyasının içinde bulunduğu iktisadi ve siyasal kriz, tek kutuplu dünyanın sona ermesi ve yeni denge arayışları kimi bölgesel güçlere yeni oyun alanları ve olanaklar yaratmış bulunuyor. Özellikle emperyalist güçler arasında derinleşen çelişkilerin savaşa evrildiği koşullarda bu olanakları fırsata dönüştüren İran ve Türkiye gibi ülkelerin Kürdistan'a

dönük planları başta Kürt halkı olmak üzere bölge halklarına yeni bir cehennem yaşatma potansiyeli taşımaktadır.

Emperyalist güçler arasındaki rekabet ile gerici bölge ülkeleri arasındaki çıkar çatışmalarının seyri Kürdistan ve Kürt halkı için hayati önem taşıyan gelişmelerdir. Ancak bütün bir tarihsel deneyim göstermiştir ki, son tahlilde son sözü yine Kürt halkının direnişi ve buna öncülük eden güçlerin alacağı tutum söyleyecektir.

Aynı yanlışları "biricik doğrularmış" gibi tekrar eden Kürt hareketinin öncü-

leri tarihi tekerrür ettirmede oldukça mahirdirler. Kürt halkının verili güçler dengesi üzerinden sadece kendi gücüne dayanarak bir çözüm oluşturma şansı ne yazık ki bulunmuyor. Dört tarafı gerici rejimlerce kuşatılmış olan Kürt halkının kazanımlarını kalıcılaştırmasının ve kurtuluşunun yolu bölge ülkelerinin ilerici güçleriyle omuz omuza yürüteceği birleşik mücadeleden geçmektedir. Aksi yöndeki arayışların tamamı dünden bugüne mazlum Kürt halkına sömürgeci güçlerin katliamından başka bir şey getirmemiş ve getirmeyecektir.

Meloni'nin Türkiye ziyareti

Neo-faşist kimliğin, şoven milliyetçiliğin, yabancı düşmanlığının temsilcisi olan ve Mussolini'ye hayranlığıyla bilinen İtalya Başbakanı Giorgia Meloni, İstanbul'a düzenlediği ziyaret kapsamında Tayyip Erdoğan ile bir araya geldi. Tarafların göç konusunda işbirliği, Gazze ve Ukrayna'daki savaşların seyri, Akdeniz'in güvenliği, İtalya'nın G7 başkanlığı gibi konuları ele aldığı açıklandı.

Ekim 2022'de Başbakan olmadan önce Erdoğan hakkında sert eleştirilerde bulunan Meloni'nin Türkiye ziyaretinin amacı, görüşme gündemlerinden anlaşılıyordu. Muhalefetteyken Erdoğan'ı "düşman" sayan Meloni, Erdoğan'ın 2018'de İtalya'ya yaptığı resmi ziyarete, "İtalyan halkının mesajını kendisine biz iletelim, Avrupa'da Türkiye'ye Hayır. Avrupa'nın İslamlaşmasına Hayır" ifadeleriyle tepki göstermişti.

Bu, Meloni'nin ve liderliğini yaptığı faşist İtalya'nın Kardeşleri (FdI) partisinin Erdoğan'a ve Ankara yönetimine tek sert mesajı değildi. Meloni, Erdoğan yönetiminin son yıllardaki adımlarıyla Tür-

kiye'yi Avrupa'dan daha da uzaklaştırdığını savunuyordu. Buna kanıt olarak da Aya Sofya'nın camiye dönüştürülmesinden Türkiye'de özgürlük alanlarının daraltılmasına, Avrupa'ya göç şantajından Ortadoğu ve Akdeniz'de yayılmacı politikalara kadar bir dizi örnek sıralıyordu.

Meloni, Erdoğan'ı "Siyasal İslam'ı Avrupa'ya taşımakla" suçluyor, "Türkiye'nin AB üyeliğine aday ülke statüsünü kesin olarak iptal etmenin ve Türkiye'nin Avrupa'ya girişine kesin olarak hayır demenin zamanı geldi" diyordu. İktidar koltuğuna oturduktan sonra ağız değiştiren Meloni, Türkiye ile güçlü ilişkiler kurulmasının gerekliliğinden söz etmeye başladı. Zira temsil ettiği İtalya sermaye sınıfının stratejik ve jeopolitik çıkarları bunu gerektiriyor.

İtalya'nın önde gelen düşünce kuruluşlarından Uluslararası İlişkiler Enstitüsü (IAI) İtalyan Dış Politikası Programı Sorumlusu Leo Goretti, stratejik ve jeopolitik çıkarılara ek olarak İtalya ile Türkiye'nin uluslararası alandaki benzerliklerinin de bu durumda etkili olduğunu

savunuyor.

Goretti iki ülke arasındaki ilişkilere dair şunları söylüyor:

"Türkiye, NATO müttefiki olmasının yanı sıra, İtalya için Akdeniz ve Karadeniz'de vazgeçilmez bir muhatap. Ayrıca iki ülke arasında önemli ekonomik ilişkiler de mevcut. Ticaret hacmi son yıllarda önemli ölçüde arttı ve 2022'de 25 milyar Euro'yu aştı." (BBC, 19 Ocak 2024)

Başbakan Meloni'nin muhalefette olduğu dönemin aksine bugün iktidar dayken Ankara ile daha yakın ilişkiler içinde olmaya önem vermesinin gerekçelerini de sermayenin çıkarları ve İtalya'nın kimi konularda öncül rol oynaması gerektiği var sayımına dayandırıyor. Giorgia Meloni'nin söz konusu çıkarlar gereği, Afrika ülkeleriyle ve genel olarak "Küresel Güney" ile işbirliğine dayalı yeni bir ilişki modeli kurmaya önem verdiği belirtiliyor.

Meloni-Erdoğan görüşmesinde ortak çıkarları ilgilendiren "ulusal" ve uluslararası konuların öncelikli gündem maddeleri çeşitlidir. İtalya tekelleri adı-

na Meloni, Orta Doğu'daki kriz, Ukrayna'daki savaş, Libya, İtalya'nın Kuzey Afrika'daki çıkarları (örneğin, İtalya doğal gaz ihtiyacının yüzde 40'ını Afrikalı ülkelerden karşılamaktadır), göç gibi İtalya'yı ilgilendiren konularda Türkiye'nin önemli rol oynayabileceği inancından hareketle Erdoğan ile ilişkileri geliştirmek istiyor. Özellikle Libya üzerinden İtalya ve Avrupa ülkelerine ulaşan göç hareketlerinin engellenmesi noktasında işbirliği, ikilinin özel gündemleri oldu.

Göç akışlarında Kuzey Afrika'nın ön plana çıkması, son yıllarda Avrupa ülkelerinin sınır güvenliği politikalarını önemli ölçüde sertleştirmelerine vesile edildi. Libya başta olmak üzere çeşitli ülkelerden Avrupa'ya göç akışındaki artış bunun nedeni olarak gösteriliyor. Savaşlar, iç çatışmalar, iç savaşlar, ekonomik krizler, iklim değişikliği ve kapitalist ülkelerin barbarlıkları, açlık ve yoksulluk, göç artışını besleyen faktörlerdir. Biri dinci-faşist diğer ırkçı-faşist olan bu ikili, tam bir utanmazlıkla, emperyalist politikaların kurbanları olan göçmenlerin yaşamı ve geleceği üzerine kirli pazarlıklar sürdürmektedir.

Rejimin pervasızlığı ve işlevsiz kurumlar...

G. Umut

AYM, TİP Hatay Milletvekili Can Atalay'ın serbest bırakılması yönünde iki defa karar vermesine rağmen saray rejimi bu kararları tanımadı. Kendi anayasasını ayaklar altına alan dinci-faşist rejim, pervasızlığı bir üst noktaya taşıyarak Atalay'ın milletvekilliğini 30 Ocak günü düşürdü.

AKP-MHP rejiminin bu adımı faşist tehditlerle birleştirerek atması, toplumsal muhalefetin zayıfladığı koşullarda egemenlerin ne kadar pervasız olabileceklerini göstermiştir. Bu olay AYM'nin hiçleştirilmesinin yanı sıra düzen meclisinin de nasıl pespaye bir kuruma düşürüldüğünü gözler önüne sermiştir.

AYM kararı, Yargıtay süreci ve düşürülen vekillik

Gerici-faşist rejim, Atalay'ın vekilliğinin düşürülmesine kadar esasen "top oynama" süreci işletti. Bu sürecin kendi içinde bir anlamı olmasa da kurumların işlevsizliğinin bir göstergesi olarak yine de hatırlatmakta fayda var. Can Atalay'ın vekilliğinin düşürülme sürecine gelene kadar yasal olarak süreç şöyle gelişti:

-Gezi davalarının ilkinde yargılananlara 2015 yılında beraat verildi.

-2019 yılında ikinci dava açıldı ve yargılananlar yine beraat etti. Savcılık sonuçta itiraz etti ve dava yeniden görülmeye başlandı.

-Beraat kararı istinaf tarafından bozuldu ve Osman Kavala'nın yargılandığı dava ile Gezi davası birleştirildi.

-4 Mart 2022'de savcılık mütaala açıkladı ve iki kişi için ağırlaştırılmış müebbet, diğerleri için 15 ile 20 yıla kadar varan hapis cezaları talep etti.

-25 Nisan 2022'de mahkeme Can Atalay'ın da içinde bulunduğu yedi kişi hakkında tutuklama kararı verdi.

-14 Mayıs 2023'te Can Atalay, TİP'ten Hatay milletvekili seçildi. Avukatları tahliye talebinde bulundu ve Yargıtay 3. ve 4. dairesi bu kararı reddetti.

-28 Temmuz 2023'te Yargıtay hapis cezasını onadı.

-25 Ekim 2023'te Atalay'ın AYM'ye başvurusu "hak ihlali" olarak değerlendirildi. Mahkeme AYM kararını çiğneyerek Atalay'ı serbest bırakmadı ve Yargıtay'a başvurdu.

-3 Kasım 2023'te Yargıtay, AYM'nin kararının "hukuk dışı" olduğunu iddia etti.

-21 Aralık 2023'te AYM Atalay'ın başvurusu için bir hak ihlali kararı daha verdi.

-3 Ocak'ta Yargıtay, ikinci kez AYM kararına uymadı ve reddetti. Saray rejiminin tetikçiliğini yapan Yargıtay 3. Dairesi, işi "hak ihlali" kararını ikinci defa veren AYM üyelerini tehdit edecek noktaya vardırırdı.

-AKP'lilerin kararı 30 Ocak'ta mecliste okumaları sonucu Atalay'ın milletvekilliği düşürüldü.

KEYFİLİĞİN GELDİĞİ YER

AKP dinci gericiğin çatı partisi olarak bir kesimin çıkarları doğrultusunda adımlar atmaya devam ediyor. Bunu yaparken bir yandan elini güçlendiriyor bir yandan da bekasını tehdit edebilecek süreçlere hazırlanıyor. AKP'nin iktidara gelme sürecinde ve sonrasında attığı adımlar bunun göstergesidir, "Kürt sorununda çözüm", "Ergenekon", "15 Temmuz", "OHAL" vb...

Emperyalistler ve dinci-faşist işbirlikçilerinin kurduğu oyunda dengeyi bozacak olan toplumsal hareketlerin gelişmesidir. Haziran Direnişi bu yanıyla Erdoğan iktidarı açısından "sarsıcı" olmuş-

tur. Bitmez tükenmez kininin gerisinde, toplumsal muhalefetin tekrar sokaklara dökülme ihtimalinin yüksek olmasından duyulan korku yatmaktadır. Zira bu kokuşmuş zihniyet ekonomik, sosyal, demokratik ya da siyasal haklar uğruna mücadele edenlerden her zaman nefret etmiştir.

İşlevsizleşen Meclis'in, yasa kural tanımaz keyfiliğin, tek adama bağlı kararların sonuçları emekçilerin zorla zapturapt altına alınmasını kolaylaştırmıştır. Dinci-faşist rejim kendi düzenini oturtmak için toplumun üzerine karabasan gibi çökmüştür. Dinci-faşist iktidarın icraatlarının amacı, zaten son derece sınırlı ve güdük olan temel demokratik hak ve özgürlüklerin boğulmasıdır. Can Atalay'ın vekilliğinin düşürülmesi için sergilenen pervasızlık bunun güncel yansımasıdır.

"PARLAMENTER AVANAKLIK" VE SİNİF AKLI

Geçtiğimiz yıl seçim dönemi boyunca boş hayaller yayan reformistler sandığa endekslı bir süreç işlettiler. Oysa dinci-faşist rejim tam bir pervasızlıkla seçilmiş milletvekilinin vekilliğini düşürdü. Seçilmiş vekillerin vekilliğinin düşürülmesi

ilk defa yaşanmıyor. Kürt halkının seçtiği vekiller de yıllardır benzer saldırılarla karşılaşılıyorlar. Bu yanıyla burjuvazi bir sınıf aklına ve hafızasına sahip. Düzenin kurumlarından medet uman, seçildiklerinde "hiçbir emekçinin başına cop inmeyecek" vaatleri veren reformistler içinde aynı şeyi söylemek mümkün.

Can Atalay'ın vekilliğinin düşürülmesi rejimin pervasızlığını ve düzen kurumlarının pespayeleştirilmesinin vardığı noktayı yansıtmaktadır. Yerel seçimler yaklaşırken, Atalay'ın vekilliğinin düşürülmesine dair hala "yasal açıklıklar" aramak ve sınırlı tepkiler ile karşı koymaya çalışmak bir sonuç üretmeyecektir. Bu çaba ancak fiili-meşru mücadele ile birleştirildiğinde etkili olabilir. Olaya sermaye düzeninin işlevsiz meclisine seçilmiş bir milletvekilinin geri dönmesi sınırında bakmak, içi boş parlamenter hayalleri beslemek anlamına gelir.

Mesele, AKP-MHP iktidarının kural ve kaide tanımaz keyfilik ve zorbalığına karşı durmaktır. Bu karşı koyuş için ise işçi ve emekçileri hakları, geleceklere ve özgürlükleri için örgütlü mücadeleyi yükseltmeye çağırarak dışında bir yol bulunmamaktadır.

Gelir eşitsizliğinde tarihi zirve

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) 2022 yılına ait "Gelir Dağılımı İstatistiklerini" açıkladı. Açıklanan veriler, kapitalist toplumdaki gelir dağılımı eşitsizliği ile sınıflar arasındaki uçurumun derinliğini teyit ediyor. Sarayın bir aparat olarak kullandığı TÜİK'in bile bu gerçeği dile getirmek zorunda kalması, tablonun üstü örtüle-meyecek derecede vahim olduğuna işaret ediyor.

TÜİK'in 2023 yılı Gelir ve Yaşam Koşulları Araştırması sonuçlarına göre; gelir dağılımı eşitsizliği ölçütlerinden biri olan Gini katsayısı 2022 yılında 0,433 ile en yüksek seviyesine çıktı. (Gini katsayısı sıfıra yaklaştıkça gelir dağılımında eşitliği, bire yaklaştıkça gelir dağılımında bozulmayı ifade ediyor.)

Araştırmaya göre, en yüksek gelire sahip olan yüzde 20'lik en zengin grubun toplam gelirden aldığı pay bir önceki yıla göre 1,8 puan artarak yüzde 49,8'e çıktı. En düşük gelire sahip yüzde 20'lik grubun toplam gelirden aldığı pay ise 0,1 puan azalarak yüzde 5,9 seviyesine indi.

Hayatın canlı akışında her emekçinin günlük yaşamında test ederek bildiği ekonomik, sosyal ve politik eşitsizliğin nedeni üretim araçları mülkiyetinin kapitalist sınıfların tekelinde olmasıdır. Ancak tablonun bu kadar vahim olmasında sermayenin demir yumruğu olan AKP-MHP rejiminin de önemli bir rolü var. Zira emekçilere sefaleti reva gören bu mafyatik rejim, faşist baskılar, grev yasakları, asgari ücreti açlık sınırı altına çekmek gibi saldırılarla sınıflar arasındaki eşitsizliği hiç olmadığı kadar derinleştirmiştir.

TÜİK'in, sermaye hizmetindeki iktisatçıların, düzen partilerinin gizleyemedikleri için itiraf emek zorunda kaldıkları şey, nedenler değil sonuçlardır. Onlar, bu kaba eşitsizlik ve adaletsizliğin temel nedenlerini dillendirmekten özenle kaçınırlar. Eşitsizliğin kaynağını gizlemeyi kendilerine "iş" edinenlerin "çözüm" programları da doğal olarak her yıl eşitsizliği derinleştirmekten başka bir sonuç yaratmıyor. Zira onların "çözüm" dedikleri şey, sermaye sınıfının çıkarlarını esas alan icraatlardan ibarettir.

Hal böyleyken, sermaye sınıfı adına "çözüm" pazarlayanlar da eksik olmaz. Bu şarlatanlara göre kapitalist özel mülkiyet hakkının dokunulmazlığına dayalı bu sistemde ekonomi büyürse, ya da on-

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) 2022 yılına ait "Gelir Dağılımı İstatistiklerini" açıkladı. Açıklanan veriler, kapitalist toplumdaki gelir dağılımı eşitsizliği ile sınıflar arasındaki uçurumun derinliğini teyit ediyor.

ların değişimi ile "pasta" büyürse herkesin alacağı pay da büyür. Yoksulluk ve açlık ortadan kalkar. Oysa günlük yaşamın yakıcı gerçekleri gibi TÜİK'in çarpıtılmış resmi verileri bile kapitalist özel mülkiyet üzerine yapılan bu güzellmelerin kaba bir sahtekarlıktan öte bir anlam taşımadığını gözler önüne seriyor. AKP-MHP rejiminin icraatlarıyla ücretli-maaşlı emekçilerin toplam milli gelirden aldıkları payın 2015'ten bu yana en az yüzde 10 düşürülmesi, meselenin büyümede değil bölüşümde olduğunu gösteriyor.

Çokça geriye gitmeye gerek yok; TÜİK'in açıkladığı son veriler üretim araçlarına sahip ya da rant ekonomisinden pay alan en zengin yüzde 20'lik grubun toplam zenginlikten aldığı payın bir önceki yıla göre 1,8 artarak yüzde 49,8'e çıktığını, bedensel ve zihinsel işgücünü satmaktan başka bir "özel mülkiyeti" ol-

mayan en düşük gelire sahip yüzde 20'lik grubun toplam gelirden aldığı payın ise 0,1 puan azalarak yüzde 5,9 seviyesine indiğini gösteriyor. Görüldüğü gibi artan toplumsal üretimin büyüttüğü pastadan sınıfların paylarına farklı oranlar düşüyor; zenginlerin hanesine servet yoksulların hanesine ise sefalet olarak akıyor. Sınıflar arasındaki bu eşitsizlik, "kapitalist bölüşüm yasası" tarafından döne döne yeniden üretiliyor.

Kapitalist özel mülkiyet sisteminden kaynaklanan toplumsal eşitsizlik makası işçi sınıfının mücadelesinin başarısına bağlı olarak zaman zaman kısmen kapatılsa da kapitalist özel mülkiyet sistemi ortadan kaldırılmadıkça bu makas gerisin geriye açılmaya devam edecektir. Toplumsal yaşamın kendisi de bu gerçeği döne döne doğruluyor. İnsan aklı, akıllara ziyan istatistik verilerini tersine

çevirmenin yolunun emeğin programını temel olarak işçi örgütlenmesini ve mücadelesini büyütmeğe geçtiğini söylüyor.

İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadele ederek mülkiyet ilişkilerine dokunmadan belli haklar kazanmaları mümkün. Kuşkusuz ki bunlar da önemlidir, ancak bu kadarı yine gerçek bir çözüm değildir. Zira ücretli emek sömürsünün olduğu yerde gerçek eşitlik olmayacağı gibi, kazanılan haklar da güvence altında olmayacaktır. Dolayısıyla gerçek çözümün yolu, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet zincirlerini kırmak ve insanın insan tarafından sömürülmesine imkan veren toplumsal ilişkileri aşip sosyalist üretim ve bölüşüm sürecini başlatmaktan geçiyor.

AKP'nin "gerçek belediyciliği": Soygun, rant, talan

G. Umut

AKP 160 sayfadan oluşan 8 bölümlük "seçim beyannamesini" açıkladı. Seçim kampanyası, "Türkiye bilir gerçek belediycilik AK Parti'dir" sloganıyla başlatıldı. Ülkeyi her açıdan büyük bir yıkımın eşiğine getiren, 6 Şubat depremlerinde görüldüğü üzere kentleri dev birer mezarlığa çeviren rejim, toplumun önüne bir kez daha sahte vaatlerle çıkma pişkinliği gösteriyor.

Beynamede "AK Parti yerel yönetim vizyonu" ele alınırken milat olarak Erdoğan'ın İBB Başkanı olduğu tarih 1994 yılı işaret ediliyor. O dönem Refah Partisi İstanbul İl Başkanı olan Erdoğan, İstanbul'da oyların yüzde 25,19'unu almıştı. "Gerçek Belediyeçilik" temellerinin o yıl Erdoğan tarafından atıldığı iddia edilirken "eser ve hizmet siyaseti" lafları ediliyor.

Rant ve talan düzeni hiyerarşisinde birinci sırada olan belediyelerde "hizmet ve eser" sermayeye tabi kılınmaktadır. 30 senedir rantsal dönüşümlerle inşaat şirketlerinin talanına sunulan şehirlerde imar afları, arazilerin madenlere açılması ve belediye olanaklarının cemaat ve tarikatlara sunulması "eser ve hizmet siyasetinin" yansımasıdır. Örneğin Tayyip Erdoğan İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı'nı devrettiğinde heybesinde onlarca yolsuzluk doyası biriktirmişti.

Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz!

Beynamede "Katılımcılık, şeffaflık ve hesap verebilirlik", "Toplumsal refah öncelikli şehir ekonomileri" gibi başlıklara da yer verilmiş. HDP'li adayların %60'lara 70'lere varan oy oranlarıyla kazandığı belediyelere kayyım atayanlar, onlarca belediye başkanını hapse atanlar, utanmadan "katılımcılık" lafları ediyorlar.

AKP'nin iktidarda olduğu süre içerisinde son dört yılda HDP'nin kazandığı 3'ü büyükşehir, 5'i il, 33'ü ilçe, 7'si belde belediyesi olmak üzere toplam 48 belediye İçişleri Bakanlığı kararıyla kayyım atandı.

AKP'nin beyannamesinde "şehir ekonomileri", "şeffaflık" gibi konulardan söz edilmesi, din bezirganları için bile inanılmaz bir aymazlıktır. Yandaşlara verilen ihaleler, her sene Sayıştay raporlarını baştan sona kaplayan yolsuzluklar ve usulsüzlük, hesabı verilmeyen harcamalar ve buna benzer yığınla karanlık iş

AKP'nin belediycilik anlayışının neme nem bir şey olduğunun göstergesidir. Nitekim AKP'nin yönettiği belediyelerin büyük bir çoğunluğu geçtiğimiz yılın Sayıştay raporlarına ve bakanlık verilerine göre en borçlu belediyeler arasındadır.

"Direnci şehirler", "Türkiye Yüzyılı'nda şehir ve çevre" maddelerinde rantsal dönüşüm ve deprem başlıkları ele alınmış. İmar aflarıyla, rantsal dönüşüm projeleriyle insanların yaşam haklarına çöken iktidarın yerel seçim vaadi "direnci şehirler". İstanbul'un deprem toplanma alanlarına bile AVM dikip rant devşirenler, depremedeleri enkaz altında bırakanlar direnci şehirlerden söz edecek kadar da pişkinler.

Artvin'i, İkizdere'yi, Akbelen'i, Kuzey ormanlarını talan eden, ormanların ranta ve maden şirketlerine açılmasını sağlayan AKP iktidarının karnesi çevre ve şehir düşmanı uygulamalarla doludur. Erzincan'da yaşanan siyanür felaketi, bu suçları bile işlediğinin yeni bir ispatı olmuştur.

AKP'nin İBB adayı Murat Kurum, imar aflarında 305 bin 102 kaçak binaya kayıt belgesi verdi. Maraş merkezli depremlerde yıkılan 200 binden fazla bina imar

affi kapsamındaydı. Yani imar affı denen ucube ile evler birer mezara dönüştürülmüştü. Bunun yanı sıra Kentsel Dönüşüm Kanunda "rezerv alan" tanımı ile emekçilerin evlerine el konuluyor. Evleri yıkılan depremedelerin arsalarına bile rezerv alan diyerek göz diktiler. AKP'nin aday gösterdiği Murat Kurum 2009-2018 arasında TOKİ iştiraki Emlak Konut'un genel müdürüydü. TOKİ'nin isminin geçtiği her yerde ise vaat, hayal ve çökme planı görmekteyiz.

Beynamede yer alan "Huzurlu ve toplumsal yapı için duyarlı sosyal belediycilik" söylemi riyakarlıkta doruk noktaya işaret ediyor. Zira toplumu dikey şekilde bölerek siyaset yapan AKP kendisine oy verenlerin huzurunu bile kaçırdı. Toplumun yarısından fazlasını ise çileden çıkaran icraatlarına tam bir vurdumduymazlıkla devam ediyor.

"Kültür üreten şehirler" ise bir başka ucubeliktir. Konserleri, festivalleri, tiyatro oyunlarını, film gösterimlerini yasaklayanlar, yüzleri kızarmadan "kültür üreten şehirler" üzerine laflar ediyorlar. Gerici güruhları sergilere saldırtan, dizileri yasaklayan, yönetmen ve oyunculara karşı linç kampanyaları organize eden AKP'nin

kültürle nasıl bir ilişki kurduğu bu icraatlarından anlaşılıyor.

Beynamenin içerisinde bir şehirde sorun yaşanabilecek pek çok konuya dair başlık bulunmakta ya da başlıklar içerisinde değinmeler yer almaktadır. "Sıfır atık", "Millet Bahçeleri", "göçmenler", "yeni yaşam modeli", "hayvan bakımı", "yaşlı, çocuk ve özel gereksinimli bireyler" vb. üzerine bir yığın boş lafın yanı sıra, "herkesin konforlu, kesintisiz ulaşımını sağlayacak, yaya hareketliliğini artıracak uygulamaların yaygınlaştırılacağına" dair vaatler de sıralanmaktadır.

AKP Ankara ve İstanbul'u neredeyse 25 yıl boyunca yönetmiş ve 22 yıldır iktidarda olan bir partidir. Bugün belediyeler üzerinden yansıyan sahtekarlık, yolsuzluk, yoksulluk, rant ve talan AKP iktidarının eseridir. Evet yaptıkları yapacaklarının teminatıdır. Ancak bir farkla: Bu sefer her zamankinden daha cüretkar bir talana girişecekler. Çünkü artık istedikleri yeri "rezerv alanı" ya da "riskli alan" ilan edip üstüne çökmek için ellerinin altında "yasal kılıf" da var...

Greif direnişi ve işgalinin 10. yılı üzerine

“Greif direnişi işçi sınıfı hareketinin devrimci geleceğidir”*

“İşgal, grev, direniş!” şiarını yükselterek fabrikalarını işgal eden Greif işçilerinin görkemli eylemi 10. yıldönümünde. Süreç 31 Mart yerel seçimlerine doğru akarken, icazetin değil fiili-meşru mücadelenin esas olduğunu ispatlayan bu direnişi anmak daha bir anlam kazanıyor.

10 Şubat 2014 yılında gerçekleşen Greif direnişi, Türkiye’de faşist cuntadan sonra 1989 Bahar eylemleriyle gelişen sınıf hareketinin en ileri politik çıkışlarından biridir. Tümünüyle sınıf devrimcilerinin emeğinin ürünü olan devrimci bir işçi eylemidir. Dolayısıyla dinci-faşist rejimin işçi sınıfı ve emekçilere azgın bir şekilde saldırdığı bugün, direnişi geniş işçi bölüklerine tanıtmak, anlatmak ve örnek alınmasını sağlamak için çaba harcamak özel bir önem taşımaktadır.

Bugün de birçok açıdan işçi sınıfına yol gösteren Greif direnişinin 10. yılını selamlamak, direnişin iz bırakan bazı yönlerine bir kez daha değinmek istiyoruz.

Bu görkemli işçi direnişi, bir Amerikan tekeli olan Greif Çuval fabrikasında 850 işçinin yazdığı gerçek bir hikayedir. Bu hikâye, 2014 yılının 10 Şubat’ında, fabrikada taban örgütlenmesine dayalı başlatılan, devrimci bir önderliğin yön verdiği bir direnişi anlatıyor. 106 gün süren, bunun 60 gününü fabrika işgali şeklinde gerçekleştiren bu direnişin kahraman işçilerini anlatıyor. Greif işgali yüzlerce işçinin tek yürek ve tek yumruk olduğu kolektif bir iradenin ürünüydü. Gücü ve kararlığı buradan geliyordu.

Direnişin devrimci öncüleri net bir politik bilinç açıklığıyla, aylara yayılan bir emekle örgütlenme süreçlerini ilmek ilmek ördüler. Bu süreci titiz bir disiplin ve gizlilik içerisinde başarıyla tamamladılar. Tüm süreçlerde ve işgalin son gününe kadar, devrimci öncü işçiler, diğer sınıf kardeşleriyle sarsılmaz bir güven ilişkisi yaratarak yol aldılar. Bu sayede tabanda öncü devrimci işçilere karşı tereddütsüz güvenin oluşmasını sağladılar.

Fabrikanın 44 taşeron firmadan oluşması Greif direnişinin en büyük zorluk alanıydı. Bu zorluğu aşmak için fabrikadaki işçileri bölümlere ayırarak 15 ayrı komitede topladılar. Bu komitelerin üstünde işgal ve direnişe yön veren merkezi bir komite oluşturuldu. 10 Şubat’ta startını verdikleri işgal eyleminin bildirisi

“Zincirlerimizi kırıyoruz!” başlığını taşıyor, direnişçi işçiler kendilerini “İşgalci Greif işçileri” olarak tanımlıyordu.

60 gün süren işgali tek bir cümlede toparlayabilsek eğer, burada söyleyeceklerimiz belki abartılı gelebilir. Fakat değil. Bu işgal ve direniş, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde ilk kez, Greif işçileri şahsında sınıfın, sınıf devrimcileri şahsında devrimci sınıf partisiyle bulunduğu tarihi değerinde bir eylemdir. Diğer bir ifadeyle söyleyecek olursak, sosyalizm ile sınıf hareketinin nasıl birleşip kaynaşabileceğini görmemize imkanı sundu bu direniş. Greif yönetiminin oyunlarına, devletin baskılarına, sendika ağalarının ihanetine karşı işçilerin kararlılıkla direnmesi de bu sayede mümkün olmuştur. Bazı istisnalar dışında sol akımların yalnız bıraktığı bu görkemli direniş, buna rağmen iki ay boyunca işgal eylemini sürdürebilmiştir.

Greif işgali, devrimci bir işçi eylemiydi. Her şeyden önce doğrudan işçi demokrasisine dayalıydı. İşçi demokrasisi büyük bir titizlikle uygulandı. Bütün önemli kararlarda işçilerin onayı alındı. İşçilerin onayı olmadan komitelerin herhangi bir yetki kullanma hakkı yoktu. Fabrikanın bir bölümü işçiler için üniversiteye çevrildi. İşçiler burada devrimci eğitim aldılar. Emek nedir? Sermaye nedir? İşçiler nasıl sömürülüyor? Bu çark nasıl işliyor? Sınıflar ve sınıf mücadelesi, sendikalar ve sendikal bürokrasi, kadın sorunu, 8 Mart, 1 Mayıs, vb...

En önemlisi, işgalin 60. gününde Greif işçileri, devletin yüzlerce polislinin direnişi kırmak için kullandığı vahşi şiddetle yüzyüze kaldılar. Bizzat mücadele içinde

burjuva iktidarın “demokrasi”sinin gerçek yüzünü gördüler.

İşgalci Greif işçileri fabrika içinde kültür-sanatla da uğraştılar, kendi mizahlarını yaptılar. Kendi sınıfının sanatçılarıyla tanıştılar. Kendi tarihleri üzerine yeni bilgiler edindiler. Önceleri tek tek kadın ve erkek işçilerdi onlar. Direniş sürecinde aldıkları bu temel eğitimlerle tek bir sınıfa ait olduklarının bilincine ulaştılar. Kadın ve erkeklerin eşit olması gerektiğini, bunun için ise kadın ve erkek işçilerin omuz omuza mücadele etmeleri gerektiğini yaşayarak öğrendiler.

Bunlar ezbere söylenmiş sözler değil, direnişin pratik deneyimlerinden bazıları. Zira hakkında konuştuğumuz Greif işgali ve direnişidir. Bu bağlamda direnişin hemen ilk günlerinde başı kapalı direnişçi bir işçi kadının söylediklerini bir kez daha hatırlatalım: “Ben her gün fabrikada işbaşı yaparken önümdeki makineden başka hiçbir tarafa bakmazdım. Aynı bölümde çalışan hiçbir erkek işçi arkadaşın elini sıkıp tokalaşmazdım, gözümlü kaldırıp onlara bakmazdım. Fakat direniş başladıktan sonra ilk gün bir kısım kadın erkek işçi kol kola girip horan tutmasına, ben de çok rahatlıkla hemen katıldım ve o gün büyük mutluluk hissettim kendimde.”

Greif işçilerinin bu direnişle yaşadıkları köklü değişime ilişkin onlarca örnek var arşivlerinde.

Greif direnişine ilişkin söylenecek o kadar çok şey var ki... Fakat burada direnişin iz bırakan ve önemle vurgulanması gereken bir iki noktaya değinmek istiyoruz.

Greif direnişçileri, devletin saldırılarına

nın yanı sıra, üyesi oldukları ve başında Rıdvan Budak gibi tescilli bir işçi satıcısının bulunduğu DİSK-Tekstil’in ihanetine uğradılar. Sendikal bürokratik kast da, sermayenin uşaklığını yapan Rıdvan Budak’ın başında bulunduğu çetenin arkasında saf tuttu. Bu utanç verici tutuma solcu olma iddiası taşıyan bazıları da ortak oldu. Bu işçi satıcıları işi direnişçi işçilere yönelik fiziki saldırılara kadar vardırıdılar. Ama bu sefer işleri kolay değildi. Zira karşılarında devrimci öncüsüyle et-tırnak gibi kaynaşmış, kavga içinde bilmiş işçiler vardı. Greif işçileri kararlılıkla bu saldırıları geri püskürttüler ve bu hainlerin ihanetlerini bir bir teşhir ettiler.

İçlerinden daha kudurgan bazılarına ise diz çöktürtüp saldırıya uğrayan işçilerden özür dilettiler. İhanet şebekesinin elbaşı Rıdvan Budak günlerce kayıplara karıştı. Ama direnişin gücü DİSK’in öteki yöneticilerini Greif işçileriyle muhatap olmaya zorladı. Direnişin devrimci öncüleri sendikal ihaneti bir bir anlatırken, onlar bir adım arkada başlarını önlerine eğerek kuzu kuzu dinlemek zorunda kaldılar. Tek başına bu olay bile Greif direnişinin, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde ayrı bir yerde olduğunu kanıtlamaya yeter.

Greif direnişi ve işgali, yürünecek yolda sınıf devrimcilerinin elinde bir meşaledir artık. Selam olsun Greif direnişi ve işgalini gerçek kılanlara ve selam olsun yeni Greif’leri yaratacak olanlara!

Son sözü Greif işçilerine bırakalım:

“Başımız dik, vicdanımız rahat, gururlu ve mutluyuz. Çünkü on yıllar boyu işçi sınıfımıza giydirilen deli gömleğini yırtıp attık. Yasalci-icazetçi bürokratların saltanatını sarstık. Sömürü cehenneminden bir çıkış yolunun olduğunu gösterdik. Yeni bir mücadele geleneği, kültürü ve değerler sisteminin ilk taşlarını döşedik. Yeni bir yol açtık. İşte bunun için bizim direnişimizle birlikte işgal ve direniş ateşi sınıfımıza içinde yayılmaya başladı... Büyük emeklerle yarattığımız büyük işgal eylemimizi, işçi sınıfımıza armağan ediyoruz.” (106. gününde sonlandırılan direnişin manifestosundan...)

* Greif Direnişi: Sınıf Hareketinin Devrimci Geleceği, Eksen Yayıncılık

A. GÜL

Sendika üye istatistiklerine yansıyan gerçek: Örgütsüzlük!

Sendika üye istatistikleri açıklandı. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın altı ayda bir yayınladığı verilere göre, Ocak 2024 itibarıyla Türkiye'de 16 milyon 395 bin 275 işçi bulunuyor. Aynı istatistiğe göre toplam işçi sayısının %15,22'sine tekabül eden 2 milyon 495 bin 423 işçi herhangi bir sendikaya üye. Ocak 2023-Ocak 2024 arasında sendikalı işçi sayısında 165 bin 325 artış yaşanmış. İşkollarına göre en fazla istihdam "ticaret, büro, eğitim, güzel sanatlar" olarak ifade edilen işkolunda 4 milyon 222 bin 728 olarak gerçekleşmiş. Konaklama ve eğlence işkolunda bulunan 1 milyon 89 bin 231 işçi ile birlikte düşünüldüğünde, 5 milyonu aşkın işçi hizmet işkolunda çalışıyor. İkinci sırada 1 milyon 976 bin 475 işçi ile metal işkolu, üçüncü sırada ise 1 milyon 670 bin 363 işçi ile inşaat işkolu bulunuyor. İşkoluna göre istihdam sıralamasında 1 milyon 225 bin 669 işçi ile tekstil, 1 milyon 232 işçi ile taşımacılık, ağırlıklı belediye işçilerinden oluşan genel iş kolunda ise 942 bin işçi bulunuyor. Gıda işkolunda 711 bin 299, sağlık işkolunda 710 bin ve petrokimya işkolunda 608 bin 858 işçi çalışıyor. Liste banka, enerji, basın yayın vb. iş kollarına dair verilerle devam ediyor.

İstatistiklere göre ülkenin en büyük sendikası, 301 bin 456 üye ile Hak İş'e bağlı Hizmet İş Sendikası. İkinci sırada Türk Metal Sendikası 282 bin 715 üye ile bulunuyor. Üçüncü sıra ise 203 bin 424 üyeye yine Hak İş'e bağlı Öz Sağlık İş'e ait.

İstatistikler üzerinden söylenebilecek ilk şey kuşkusuz işçi sınıfının büyük bir bölümünün sendikal örgütlülüğün yoksun oluşudur. Toplam işçi sayısının sadece %15'inin sendikalı olması, yaşanan ekonomik ve sosyal yıkım karşısında işçi sınıfının bilinç ve örgütlülüğünün ne denli sınırlı olduğunu gösteriyor. Bununla birlikte, sendikaların büyük bir bölümüne hakim olan sendikal bürokratik kastın bakışı, anlayışı ve icraatları nedeniyle işçi sınıfı saflarında sendikal örgütlenmeye dönük belirgin bir güvensizlik yaşandığını söylemek yanlış olmayacaktır. Kimi iktisatçılara göre yaşanan ekonomik kriz, cumhuriyet tarihinin en ağır krizi. Dolarıyla işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarında karşı karşıya kaldığı yıkım çok büyük. AKP-MHP iktidarının çok boyutlu

saldırıları ise gün geçtikçe artıyor. Böylece bir tabloda doğal ve kendiliğinden bir yönelişle de olsa sendikalaşma oranlarında bir artış beklenir. Ancak istatistiklere yansıyanlara bakıldığında geçen yılın ocak ayı ile bu yılın ocak ayı arasında sendikalı işçi sayısında yaşanan artış sadece 165 bin. Bu sayının büyük bir bölümünün işçilerin kendiliğinden çabaları ile, hâkim sendikal düzenin tüm olumsuz ve bozucu yaklaşımlarına rağmen gerçekleştiğini biliyoruz. Bunun bir kısmını ise, örneğin tescilli işçi düşmanı bürokratların tepesinde oturduğu Türk Metal Sendikası'nın, Vestel'de 17 bin işçiyi Zorlu Holding ile masa başı al-ver pazarlıkları ile üye yaptığı gerçeği oluşturuyor. Kısacası toplam işçi sayısına oranla var olan sendikal örgütlülük oranı, içinden geçilen ağır yıkım koşulları göz önüne alındığında çözülme-yi bekleyen derin bir çelişkiyi ifade ediyor.

Sendikal örgütlülüğün olduğu yerlerde ise diğer bir çelişki alanı sendikal bürokrasinin tahakkümü üzerinden yaşanıyor. Ekonomik, sosyal hak gaslarını durdurmak, yeni haklar kazanmak ihtiyacı yakıcı bir biçimde ortada dururken, sendikal ağalık düzeni bunun için geliştirecek her türlü sınıf hareketliliğini engelleyen, kötürümleştiren, mevcut sınırlarda tutma çabasını öncelikli hale getiren bir yaklaşımla hareket ediyor. Sermayenin işçi sınıfı içindeki ajanları olarak, olası mücadele süreçlerini baştan baltalayan bir işlev görüyorlar. Mevcut

ağır koşullar işçi sınıfı hareketliliğini geliştirebilecek potansiyeller barındırırken, aynı anlama gelmek üzere sendikal örgütlülük sayılarını olumlu anlamda etkileyebilecekken, ısrarla mevcut statüko korunmaya çalışılıyor. Bu açıdan bakıldığında ise sendikalara üye işçilerin de büyük bir bölümünün esasında "örgütsüz" olduğu gerçeği ortaya çıkıyor. Ülkenin en büyük ilk üç sendikası sıralamasında bulunan sendikaların kim olduğuna bakmak bu "örgütsüzlük" halini gösteriyor. Hak İş, AKP'nin arka bahçesi durumunda. AKP'li belediyelerde yıllardır zorla başka sendikalardan istifa ettirilerek Hizmet İş'e üye yapılan işçiler gerçeğini biliyoruz. Hizmet İş'in sıradan bir sendikal işleyiş, mücadele vb. ile uzaktan yakından bir ilgisi olmadığı ise genel bir kanı. İkinci sırada Türk Metal bulunuyor ve gerek geçmişte gerekse yakın zamanda imzalanan MESS TİS süreçleri, Türk Metal bürokratları hakkında ek bir şey söylemeyi gerektirmiyor. Yine Hak İş'e bağlı Öz Sağlık İş, AKP'li yılların bir ürünü ve AKP gericiliğinin "sivil toplum kuruluşu" misyonuna daha uygun düşüyor. Aynı tanımlamaları bir dizi başka sendika açısından da ifade etmek mümkün. DİSK'in Genel-İş'ine bakın, CHP'nin kazandığı ya da kaybettiği belediyelerin listesini çıkarabilirsiniz.

İşçi sınıfının sendikalaşmasının önünde yasal ve fiili olarak bir dizi engel bulunuyor. "Anayasal bir hak" olarak ifade edilen sendikalara üye olmak, sermaye

düzeninin tam desteğini arkasına alan kapitalistlerin azgın saldırılarıyla karşılanıyor; işten atma, baskı ve tehditler rutin uygulama olarak hayata geçiriliyor. Mevcut burjuva yasalar, "yasaları çiğneyen kapitalistleri" görmüyor, işçi sınıfının sıradan sendikal örgütlülüğü dahi büyük bir düşmanlığın hedefi haline geliyor. Buna işkolu barajları ve sendika değiştirme eğilimlerinde gösterilen saldırgan tutumlar ekleniyor. Özak Tekstil işçilerinin kendi iradeleriyle sendika değiştirme çabası karşısında yan yana gelen devlet, Özak sermayesi ve sarı sendika gerçeği çok şey anlatıyor. İşçi sınıfı ülkenin dört bir tarafında devlet, sermaye ve sendikal bürokrasinin cenderesi içerisine sıkıştırılmış durumda.

İşçi sınıfı ve emekçilerin bilinç geriliği, mücadelesinin, örgütlülüğünün sınırlılığı ve bir bütün olarak sermaye düzeninin çok yönlü kuşatması ne olursa olsun tepki ve öfke artıyor. Ekonomik ve sosyal saldırı dalgasıyla paralel gelişen bu öfke, açığa çıkacak bir kanal yaratabildiğinde önünde bulunan engelleri aşabilecek güçtedir. Parçalı ve dağınık da olsa lokal fabrika eylemleri, kimi fabrika ve işletmelerde ortaya çıkan tepkiler buna işaret ediyor. Var olan tepkileri hareketliliğe çevirmek için ön açıcı müdahaleler konusunda gösterilebilecek başarı, sınıf hareketinde yeni bir çıkışı yaratabilecek olanakları fazlasıyla içinde barındırıyor.

AKP-MHP rejimi İliç'te göz göre göre katliam suçu işledi

Erzincan'ın İliç ilçesinde Anagold ve Çalık Holding'e ait madende pasa dağında çökme meydana geldi. 13 Şubat Salı günü öğlen saatlerinde Çöpler köyündeki altın madenin bulunduğu bölgede istiflenen siyanürlü pasa dağı çöktü, zehirli toprak nehre doğru akmaya başladı.

İlk yapılan açıklamalarda "toprak kayması" yalanı ortaya atılsa da yaşanan siyanürlü pasa dağında çökmedir. Facianın boyutu resmi olarak henüz açıklanmadı ancak 9 işçinin göçük altında kalmasının yanı sıra siyanürün nehre karışma, içme suyuna bulaşma riskinden bahsediliyor. Göçük altında kalan işçileri arama kurtarma çalışmaları devam ediyor. Arama-kurtarma çalışmalarından yansıyan görüntüler, ekiplerin çıplak elle siyanürlü toprakta çalışma yaptıklarını gösteriyor. Bu kare, saray rejiminin işçilerin yaşamını hiçe sayan küstahlığını birkez daha gözler önüne sermiştir.

Yılda bir ton altın çıkarmak için yapılan toprak aktarmasının ve dinamitle patlatmanın ortaya çıkan sonuçların faturasını katlayacağı ifade ediliyor.

Madende yaşanan facia göz göre göre geldi

Madenin yarattığı çevre felaketine karşı mücadele eden dernekler ve meslek odaları göçük tehlikesinden sık sık bahsediyorlardı. Defalarca uyarılmasına rağmen bunları dikkate almayan AKP-MHP rejimi katliam suçunu bile bile işlemiştir.

Anagold madenciliğin yüzde 80'i Kanadalı altın maden şirketi SSR Mining'e

ait, yüzde 20'si ise saray rejiminin büyüdüğü Çalık Grubu bünyesinde yer alan Lidya Madencilik'e ait.

Altın madeni işletilen yerde Bingöl Yedisu fay hattı bulunuyor.

Şirket, yıllardır siyanür liçi yöntemiyle madencilik yapıyor. Altının siyanürle yıkanması işlemine siyanür liçi adı veriliyor. Bu faaliyet sırasında ağır metaller açığa çıkıyor ve zehirli toprak birikintileri oluşuyor. Bilim insanları bu göçüğün yaşanmamasının imkansız olduğunu dile getiriyor.

Erzincan İliç'te altın madeni Fırat Nehri'nin ana kolu olan Karasu Nehri'nin 500 metre yakınında. Fırat Nehri dokuz şehir ve üç ülkeyi dolaşarak Basra Körfezi'ne dökülüyor. Siyanürlü toprağın neh-

re ulaşması durumunda yeraltı ve yüzey sularına karışarak bölgesel felaket yaratacaktır.

2021 yılında altın madeninde siyanür taşıyan borudaki patlama nedeniyle siyanür ve sülfük asit İliç barajına akmıştı. Siyanür sızıntısı gerekçesiyle faaliyetine ara verilen tesise, 16,4 milyon TL ceza kesildi. Ancak saray rejiminin yol vermesiyle 23 Eylül 2022 tarihinde maden tesisi yeniden faaliyete açıldı. ÇED raporuna itiraz davası açıldı, ancak o sürede maden kapasite artırımına gitti. ÇED raporunda yer alan ifadelere göre tesiste, bir yılda 11 bin ton siyanür ve 122 bin ton sülfürik asit kullanılıyor.

Siyanür sızıntısı sonrası ödüllendirilen şirketin 2023 yılında 7.2 milyon dolar

vergi borcu da silindi. Yani kesilen ceza, misliyle geri ödendi. Madenin bir diğer ortağı Çalık Holding ise AKP iktidarı döneminde hızla palazlandırılan kapitalistlerden biridir. Erdoğan'ın damadı Berat Albayrak 2007 yılında Çalık Holding'in genel müdürü olarak görev yaptı. Şirketin Pandora Belgeleri ile offshore hesapları ortaya çıkmıştı. Yani her yönüyle çirkefe batmış bir holgindi...

Çalık Holding TOKİ ihaleleri, enerji, inşaat, tekstil, medya vb. pek çok sektörde AKP iktidarının desteği ile büyütüldü. Rejimin sağladığı imkanların yanı sıra vahşi sömürünün de büyümede önemli bir payı var.

Katliamın yaşandığı gün enerji yasalarında değişiklik yapılmasını öngören kanun teklifleri TBMM Genel Kurulu'nda görüşülecekti. Enerji piyasasına ilişkin 15 maddelik bir torba yasa teklifi ülkenin yer altı ve yer üstü kaynaklarının uluslararası tekellerin yağmasına açacak düzenlemeler içeriyor.

Uluslararası şirketlere peşkeş çekilen yeraltı zenginlikleri, kapitalist tekellere verilen teşvikler, madenin bulunduğu sahanın dışında tüm bölgenin talanı, doğanın ve canlı yaşamın tehdidi, işçi sağlığının ve canının yok sayılması, alınmayan önlemler, alt yapı eksiklikleri, daha fazla kar için bilim insanlarının ve meslek örgütlerinin önerilerine kulak asılmaması vb... Tüm bunlar AKP-MHP rejiminin Erzincan İliç'te göz göre göre katliam suçu işlediğini gözler önüne sermektedir.

Konya Seydişehir Eti Alüminyum işçilerinin 6 Şubat'ta başlayan direnişi 14 Şubat'ta bitirildi. Sarı sendika Öz Çelik-İş'in işçilerin taleplerin arkasında durmaması ve patronun yüzde 56'lık sefalet zammı dayatmasına karşı iş bırakan işçilerin direnişi geceli gündüzlü sürdü. Öz Çelik-İş Sendikası işçilerin direnişlerinin 7. gününde, işçinin direnme iradesini yok sayarak Cengiz Holding'le arka kapılar arkasında protokol imzaladı. Buna göre, patronun sunduğu, 1000 TL'ye tekabül eden %62 oranında zam kabul edildi. Seydişehir işçilerinin direnme iradesi, bir kez daha sendika bürokratları eliyle kırıldı.

Gebze'de Petrol-İş üyesi Portakal

İşçiler hakları için direnişte!

Plastik işçilerinin uyarı eylemleri 17 Ocak'ta başladı ve 14 Şubat'ta anlaşma sağlandı. Patron, işçilerin toplu iş sözleşmesinde aldığı zammı daha önce verdiği ara zamlardan düşerek mahsup etmek istiyordu. 14 Şubat'ta yapılan açıklamaya göre anlaşma sağlandı.

Sakarya Hendek'te 2. Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Burda Bebek'te patron, Petrol-İş'e üye olan 9 kadın işçiyi Kod-49 ile işten çıkardı. Kadın işçilerin direnişi, fabrika önünde sendikal haklarının tanınması ve yetki itirazının geri

çekilmesi talebiyle 87 gündür devam ediyor. Sendika fabrikada yetki almayı başardı. Görüşmelerde anlaşma olmazsa yarın direniş greve dönüşecek.

Düzce ve Mersin'de Erciyas Boru işçilerinin grevi 15'inci gününde devam ediyor. Birleşik Metal-İş üyesi Erciyas Boru işçileri Düzce ve Mersin'de bulunan fabrikalar önünde grevi sürdürüyor. Grev alanına direnişçi işçilerin aileleri dayanışma ziyaretinde bulundu.

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) üyesi Sputnik çalışanlarının grevi Süzer

Plaza önünde 180 günü aşkındır sürüyor.

Bursa'da Şahinkul Makine sermayesi ile Birleşik Metal-İş arasındaki toplu sözleşme sürecinin tamamlanamamasının ardından işçiler greve başladı. Grev fabrikasının önünde 55 günü aşkındır devam ediyor.

İstanbul Tuzla Serbest Bölge'de bulunan Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şubenin yetkili olduğu HT Solar fabrikasında devam eden toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde patron düşük zam dayatmasında bulundu. İşçilerin yüzde 120 zam talebi için başlattığı eylemler sürüyor.

Toprağın belediyeleştirilmesi ve belediye sosyalizmi

V. İ. Lenin

Bu iki kavramın birlikte anılması, Stockholm'de tarım programını kabul ettiren bizzat Menşeviklerden çıkmıştır. Önde gelen iki Menşeviğin adını vermek yeterlidir: Kostrov ve Larin.

“Bazı yoldaşlar -dedi Kostrov Stockholm'de-, sanki belediye mülkiyetini ilk kez duymuş gibi davranıyorlar. Bu yoldaşlara, Batı Avrupa'da kentsel ve kırsal özyönetimlerin mülkiyetlerinin genişlemesinden ibaret olan ve yoldaşlarımızın da benimsediği tüm bir eğilimin (tam da öyle!), İngiltere'de 'belediye sosyalizmi'nin* var olduğunu anımsatmak istiyorum. Birçok belediyenin gayrimenkulleri var ve bu durum bizim programımızla çelişmiyor. Şimdi belediyelerimiz için parasız (!!) gayrimenkul servet edinme (!) olanağımız var ve bu olanaktan yararlanmalıyız. Elbette el konulmuş toprağı belediyeleştirmek zorunludur.” (s. 88)

“Parasız servet elde etme olanağı” naif bakış açısı, burada mükemmel biçimde ifade edilmiştir. Ne var ki konuşmacı, örnek gösterdiği bu belediye sosyalizmi “eğilimi”nin tam da özel bir eğilim olarak ve özellikle de -örnek olarak ileri sürdüğü- İngiltere'de neden son derece oportünist bir eğilim olduğu üzerine hiç düşünmemiştir. Engels, Sorge'ye mektuplarında İngiliz Fabianlarının bu aşırı aydın oportünizmlerini karakterize ederken, “belediyeleştirme” çabalarının küçük-burjuva anlamını neden vurguluyor?

Larin ise Menşevik programın yorumunda Kostrov'la ağız birliği içerisinde şöyle diyor:

“Belki halkın yerel özyönetimleri, bazı bölgelerde bu büyük işletmeleri, örneğin bugün belediyelerin tramvayları ya da mezbahaları idaresinde tutması gibi, kendi idaresine alabilecektir, ve o zaman onların bütün (!) safi hasılatı tüm (!) halkın hizmetinde olacaktır.” (“Köylü Sorunu ve Sosyal-Demokrasi”, s. 66.)

Yerel burjuvazinin hizmetinde olmayacak yani, öyle mi Bay Larin?

Batı Avrupa belediye sosyalizminin küçük-burjuva kahramanlarının küçük-burjuva hayalleri gün ışığına çıkmaya başlıyor artık. Burjuvazinin egemenliği unutuluyor, sadece yüksek oranda proleter nüfusun bulunduğu kentlerde, belediye idarelerinden emekçiler için

üç-beş kuruş koparılabilirdiği olgusu da unutuluyor. Fakat bu tali bir yan. Toprağın belediyeleştirilmesine dair “belediye sosyalisti” düşüncenin esas hatası şudur:

Batıdaki burjuva aydınları, İngiliz Fabianlarına benzer biçimde, belediye sosyalizmini tam da, sosyal barış, sınıflararası uzlaşma düşü kurdukları ve kamuoyunun dikkatini iktisat ve tüm devlet düzeninin temel sorunlarından, yerel özyönetimlerin küçük sorunlarına çekmeye çalıştıkları için, özel bir “eğilim” derekesine yükseltmişlerdir. Birinci tür sorunlar alanında sınıf çelişkileri en keskin durumdadır, tam da bu alan, daha önce de söylediği gibi, burjuvazinin sınıf olarak egemenliğinin temellerine dokunmaktadır. O nedenle, tam da bu alanda sosyalizmin kısmen gerçekleştirilmesi küçük-burjuva ütopyasının özellikle hiç şansı yoktur. Dikkatler yerel nitelikli küçük sorunlara –burjuvazinin sınıf olarak egemenliği sorununa değil, bu egemenliğin temel araçları sorununa değil, bilakis burjuvazinin “halkın gereksinimleri için” ayrılmasına izin verdiği üç-beş zavallı kırıntının harcanması sorununa çekilir. Burjuvazinin kendisinin sağlık hizmetleri için (Engels, “Konut Sorunu”nda, kentlerde salgın hastalıkların gelişmesinin burjuvaziyi korkuttuğuna dikkat çekmektedir),

eğitim için (burjuvazinin tekniğin yüksek seviyesine ayak uydurabilecek eğitilmiş işçilere ihtiyacı vardır!) vs. ayırdığı (toplam artı-değer kütlesiyle ve burjuvazinin devlet giderlerinin toplam tutarıyla karşılaştırıldığında) son derece düşük olan bu miktarların harcanması sorunu öne çıkarıldığında, böylesine küçük sorunlar alanında “sosyal barış”, “sınıf mücadelesinin zararları” vs. üzerine güzel laflar etmek mümkün olur. Bizzat burjuvazinin “halkın gereksinimleri” için, sağlık hizmetleri için, eğitim için vs. para harcadığı bir yerde sınıf mücadelesinden nasıl söz edilebilir? Eğer yerel özyönetimler sayesinde “ortak mülkiyeti” birazcık ve yavaş yavaş genişletmek ve üretimi -değerli Larin yoldaşın öylesine işine gelir biçimde işaret ettiği tramvayları, mezbahaları- “toplumsallaştırmak” olanaklıysa, sosyal devrime ne gerek var?

Bu “eğilim”in küçük-burjuva oportünizmi, “belediye sosyalizmi”nin (gerçekten İngiliz sosyal-demokratlarının Fabianlara karşı haklı biçimde açıkladıkları gibi, belediye kapitalizminin) dar sınırlarının unutulmasında yatmaktadır. Burjuvazinin, sınıf olarak egemenliğini sürdürdükçe, egemenliğinin gerçek temellerine sadece “beledi” açıdan da olsa dokunurtmayacağı ve burjuvazi eğer “beledi-

ne sosyalizmi”ne izin veriyorsa, ona göz yumuyorsa, bunu tam da, o bu temellere dokunmadığı, zenginliğinin ciddi kaynaklarına saldırmadığı ve burjuvazinin kendi isteğiyle “halk”a bıraktığı sınırlı yerel harcamalarla yetindiği için yaptığı unutuluyor. Batıdaki “belediye sosyalizmi”nin en yüzeysel bilgisi bile, sosyalist belde meclislerinin, alışılmış olanın, yani küçük, en küçük olanla yetinen, işçilere önemli kolaylıklar getirmeyen idare-i maslahatın biraz dışına çıkma yönündeki her türlü girişimlerinin, sermayeye birazcık saldıran her girişimin, daima, burjuva devletin merkezi iktidarının mutlaka kesin bir vetosunu beraberinde getirdiğini bilmek için yeterlidir.

İşte Batı Avrupalı Fabianların, Possibilistlerin ve Bernsteincuların tam da bu temel hatası, bu küçük-burjuva oportünizmi, belediyeleştirmecilerimiz tarafından devranılmıştır.

“Belediye sosyalizmi”, yerel özyönetim sorunlarında sosyalizmdir. Yerel çıkarlar sınırını aşan, devletin idari işlevlerinin sınırının ötesine geçen her şey, yani egemen sınıfların en önemli gelir kaynaklarını, egemenliğini güvence altına almanın temel araçlarını ilgilendiren, devlet idaresine değil, devlet düzenine dokunan her şey, “belediye sosyalizmi”-

nin çerçevesi dışındadır. Fakat çokbilmişlerimiz, tüm halkın davası olan, egemen sınıfların temel çıkarlarına en doğrudan biçimde dokunan toprak sorununun yakıcılığına, bu sorunu “yerel idari sorunlar” kategorisine sokarak yan çiziyorlar. Batıda tramvaylar ve mezbahalar belediyeleştiriliyor –niye biz de tüm toprakların yarısını belediyeleştirmeyelim? diye düşünüyor Rus aydını; bu, hem bir restorasyon durumunda, hem de merkezi iktidarda tam bir demokrasinin olmaması durumunda iyidir!

Yakıcı sorunlarda sınıf mücadelesinin, bu sorunların küçük, sadece yerel özyönetimleri ilgilendiren sorunlar kategorisi içine sokulması yoluyla yumuşatılmasına dayanan burjuva devriminde tarım sosyalizmi ve en küçük-burjuvaca bir küçük-burjuva sosyalizmi böylece oluşmuş oluyor. Fakat gerçekte en iyi toprakların yarısının işletilmesi ne yerel ne de idari bir sorun olabilir. Bu devlet çapında genel öneme sahip bir sorundur, sadece toprak beyi devletin değil, aynı zamanda burjuva devletin de yapısal bir sorundur. Ve halkı, tarımda “belediye sosyalizmi”nin gelişmesinin sosyalist devrimden önce mümkün olduğu düşüncesiyle tavlama, en kötü türden demagoji yapmak demektir. Marksizm, ulusallaştırmayı burjuva devrimi programına almayı mümkün kılıyor, çünkü mutlak rant kapitalizmin gelişmesini engellemektedir, toprak ve arazi üzerinde özel mülkiyet onun için bir engeldir. Burjuva devriminin programına büyük çiftliklerin belediyeleştirilmesini alabilmek için ise, Marksizmi Fabiancı bir aydın oportünizmine dönüştürerek tepetaklak etmek gerekir.

Tam da bu noktada, burjuva devriminde küçük-burjuva ve proleter yönlemler arasındaki fark açıkça ortaya çıkmaktadır. Küçük-burjuvazi, en radikal olanı da dahil, -bunlar arasında bizim Sosyal-Devrimciler Partisi de- burjuva devriminden sonra sınıf mücadelesi değil yatışma ve genel refah beklıyor. O nedenle kendine peşinen “sıcak bir yuva” hazırlıyor, burjuva devrimine küçük-burjuva reform planları taşıyor, türlü çeşitli “norm”lardan, toprak mülkiyetinin “düzenlenmesi”nden, emek prensibinin ve küçük emek iktisadının sağlamaştırılma-

sından vs. söz ediyor. Küçük-burjuva yönlem mümkün olduğunca büyük bir sosyal barış ilişkilerinin yaratılması yönetimidir. Proleter yöntem ise sadece, yolun bütün Ortaçağ kalıntılarından temizlenmesi, sınıf mücadelesi için açılması yöntemidir. O nedenle proleter, çeşitli toprak mülkiyeti “normları” üzerine tartışmayı küçük mülk sahiplerine bırakır: proleterleri sadece toprak beyi latifundiyalarının yok edilmesi, tarımda sınıf mücadelesinin önündeki son engel olarak toprak ve arazi üzerinde özel mülkiyetin yok edilmesi ilgilendirir. Bizi burjuva devriminde küçük-burjuva reformculuğa değil, yatışan küçük mülk sahiplerinin gelecekteki “yuva”sı değil, burjuva toplumu zemininde her türlü küçük-burjuva yatıştırma politikasına karşı proleter mücadelesinin koşulları ilgilendiriyor.

Fakat belediyeleştirme sayesinde tam da bu ant-proleter ruh, burjuva tarım programına taşınmaktadır, çünkü belediyeleştirme, -Menşeviklerin kökten yanlış anlayışının tersine- sınıf mücadelesini genişletip şiddetlendirmez, bilakis tam tersine köreltir. O bunu merkezi iktidarda tam demokrasi olmadan yerel demokrasiye izin vererek de yapmaktadır. O bunu “belediye sosyalizmi” düşüncesiyle de yapmaktadır, çünkü bu burjuva toplum-

da ancak sınıf mücadelesinin büyük yolu dışında, sadece, burjuvazinin kendisinin sınıf olarak egemenliğini koruma olanağı kaybetmeksizin alttan alabileceği, uzlaşabileceği küçük, yerel, önemsiz sorunlarda mümkündür.

İşçi sınıfı burjuva topluma, toprağın burjuva ulusallaştırılması da dahil burjuva devriminin en saf, en tutarlı, en kararlı programını vermek zorundadır. Proleterler, burjuva devriminde küçük-burjuva reformculuğunu elinin tersiyle reddedip ona sırt çevirir: Bizi kendi köşesinde küçük-burjuva mutluluğu için özgürlük değil, mücadele için özgürlük ilgilendiriyor.

İşçi Partisi içindeki aydınların oportünizmi elbette başka bir çizgi izliyor. Burjuva devriminin geniş devrimci bir programını sunmak yerine, dikkatleri bir küçük-burjuva ütopyasına çekiyor: merkezi devlet iktidarında demokrasi yokken, yerel demokrasinin savunulması, büyük “karışıklıklar”ın dışındaki bir küçük reformculuk için sakin bir belediye iktisadi köşesine garantilemek, had safhadaki toprak çatışmasının sertliğine, anti-Semitik reçeteye göre, yani tüm halkı ve tüm devleti ilgilendiren büyük bir sorunu, küçük yerel sorunlar kategorisine sokarak yan çizmek.

1905-1907 İlk Rus Devrimi'nde

Sosyal-demokrasinin Tarım Programı, Bölüm IV, 7. alt başlık (Lenin, Seçme Eserler, C. 3, İnter yayınları, s. 252-256)

* 18 Ocak 1893'te Engels, 1848 devriminden sonra Amerika'ya göç eden Alman sosyalisti Sorge'ye, belediye sosyalistleri ve Fabiancılar hakkında, bunların “hırslı bir çete” olduklarını yazmıştı: “Bunların sosyalizmi belediye sosyalizmidir; ulus değil, belediyeler, en azından geçici olarak üretim araçlarının sahibi olmalıdır. Sonra da onların bu sosyalizmi, burjuva liberalizminin en aşırı fakat kaçınılmaz sonucu olarak gösterilir, ve onların liberallere karşı hasım olarak kararlılıkla mücadele etmek değil, onları sosyalist sonuçlara itmek, ergo (yani-ÇN) onlara hile yapmak, to permeate Liberalism with Socialism” (liberalizme sosyalizm nüfuz ettirmek) ve liberallerin karşısına sosyalist adaylar çıkarmak yerine bunları onlara yamamak ve dayatmak, yahut yutturmak taktiği buradan gelir. Fakat burada ya kendilerinin aldatılıp kandırıldığını ya da sosyalizmi aldatıldıklarını kavramıyorlar elbette.”

Halk hareketleri batıyı telaşlandırıyor

Beyaz Saray, "Batı Şeria'daki durum, özellikle de ciddi seviyelere ulaşan aşırılık yanlısı yerleşimci şiddeti, insanların ve köylerin zorla yerlerinden edilmesi, mülklerin tahrip edilmesi, tahammül edilemez seviyelere ulaşmıştır ve barış, güvenlik ve istikrara ciddi bir tehdit oluşturmaktadır" ifadelerinin yer aldığı bir kararname yayınladı.

BBC, hükümetlerini uyarmak için 800'den fazla devlet bürokratinin imzaladığı ortak açıklamayı haberleştirdi. Almanya Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock (Yeşiller), kısa süre önce Gazze Şeridi sınırına yaptığı bir ziyaret sırasında "Gazze'de hayat cehennem gibi" demişti. CNN tarafından yayınlanan bir raporda, Gazze'de çocukların bayat ekmek için kavga ettikleri ve açlıklarını bastırmak için ot yedikleri dile getirildi.

BATI EMPERYALİST BLOKUNDA NELER OLUYOR?

Siyonizm'in Filistin'de başlattığı çok yönlü soykırım saldırılarını İsrail'in sözde "kendini savunma hakkı" riyakarlığıyla savunarak sınırsız destek veren batılı emperyalist blok, ayaklarına dolanan dehşetengiz eserleri altında eziliyor. Siyonist soykırıma karşı kesintisiz olarak süren halk hareketi karşısında zorda kalanlar sahte manevralarla savaş karşıtı hareketin basıncını azaltıp durumu idare etmek için çırpınıyorlar.

BU VAHŞET SİZİN ESERİNİZ

Üçte ikisi çocuk ve kadınlardan oluşan 30.000'den fazla Filistinliyi katledip 65.000 kişiyi yaralayan, Gazze'nin %80'inden fazlasını yerle bir edip 1,9 milyon insanı (nüfusun yüzde 85'i) ülke içinde yerinden eden Siyonist rejime destek verenlerin halk hareketi karşısındaki bu çırpınışları oldukça öğreticidir.

İsrail'in Filistin'de yarattığı cehennem tablosunu üç maymunu oynayarak geçiştiren batı medyası bile artık Gazze'deki trajediye gözlerini kapatamıyor. CNN tarafından yayınlanan bir raporda, çocukların bayat ekmek için kavga ettikleri ve açlıklarını bastırmak için ot yemeye zorlandıkları anlatılıyor. Kentte temiz su yok, kolera ve ishal gibi hastalıklar yaygın, hastalara bakacak işleyen bir hastane yok, zira tüm hastaneler İsrail tarafından bombalandı. BM'nin acil yar-

dım şefi Martin Griffiths CNN'e yaptığı açıklamada, "BM kuruluşları tarafından açlık riski altında olarak nitelendirilen 400.000 Gazzelinin büyük çoğunluğunun aslında kıtlık içinde olduğunu" söyledi.

Filistin halkının içerisinde bulunduğu açlık, susuzluk, ilaçsızlık bu kadar ağırken ABD'nin başını çektiği batılı emperyalist blok Birleşmiş Milletler Filistinli Mültecilere Yardım Ajansı'na (UNRWA) sağladıkları fonları kesti. Bunun geniş kapsamlı etnik temizlik saldırılarının zamana yayılmasından başka bir anlamı yoktur. Yaptıkları, tek kelimeyle barbarlıkta sınır tanımamaktır.

ABD, Almanya, Birleşik Krallık, Fransa başta olmak üzere 10 devlet tarafından imzalanan Fonların kesilmesi kararının Gazze halkı için sonuçları, soykırım saldırıları devam ederse çok korkunç olacaktır.

Aralarında Save the Children, ActionAid, Oxfam ve Danimarka Sığınmacı Konseyi'nin de bulunduğu 21 uluslararası yardım kuruluşu Gazze'deki insani felaketi çok daha derinleştirecek olan bu karara karşı ortak bir açıklama yaparak karardan "derin endişe ve öfke" duyduklarını açıkladılar. Ortak açıklamada şu ifadeler kullanıldı:

"Bağışçı devletler tarafından finansmanın askıya alınması, Gazze'de UNRWA'nın yardımlarına muhtaç olan ve yarısından fazlası çocuk olan iki milyondan fazla sivilin hayatını kurtaracak yardımları etkileyecektir. İsrail'in ayırım gözetmeksizin sürdürdüğü bombardıman ve Gazze'yi kasıtlı olarak yardımdan mahrum bırakması nedeniyle halk açlık, kıtlık ve hastalık salgınıyla karşı karşıya bulunuyor."

Soykırım saldırılarının ortaya çıkarıldığı ve giderek ağırlaşan suçlarını örtelbilmek ve cephe gerisini yeni savaşlar için tahkim etmek amacıyla manevralara başlayan Biden yönetimi, bu korkunç tablonun suçlusunu kendisi değilmiş gibi İsraili yerleşimcilere yönelik "yaptırım kararı" imzalıyor. Beyaz Sarayın kararı tam bir aymazlık, düşkünlük ve utanmazlık belgesidir.

Bu kadar da değil. Soykırım savaşının propaganda aygıtı gibi çalışan BBC, ABD ve Avrupa ülkelerinde görev yapan 800'den fazla bürokratin ortak bir açıklama yayınlamak üzere hükümetleri, "İsrail ve Gazze politikalarının büyük bir uluslararası hukuk ihlali anlamına gelebileceği" konusunda uyarmasını haberleştirdi. Ortak açıklamada, Transatlantik hükümetlerin "bu yüzyılın en büyük insani felaketlerinden birinde suç ortağı olma riskini aldığı" belirtildi. Açıklamaya imza atan, Amerikan yönetiminde 25 yılı aşkın ulusal güvenlik deneyimi olan bir hükümet yetkilisi BBC'ye yaptığı açıklamada, "endişelerinin devamlı olarak göz ardı edildiğini. Bölgeyi ve dinamiklerini anlayanların seslerinin dinlenmediğini" dile getirerek Biden yönetiminden yakındı.

UNRWA'ya sağlanan fonları keserek Gazze halkını yavaş ve zamana yayılmış kitlesel katliamın pençesine atan 11 emperyalist ülkeden devlet memurlarının imzaladığı ortak açıklamada, "İsrail'in Gazze'deki askeri operasyonlarında hiçbir sınır tanımadığı ve bunun on binlerce önlenebilir can kaybına yol açtığı, yardımların kasıtlı bir şekilde engellendiği, bu durumun da binlerce sivil açlık ve yavaş bir ölüm riskiyle karşı karşıya bıraktığı" ifade edilerek, devletlerin İsrail'le suç

ortaklığı yapmaları eleştirildi.

"Hükümetlerimizin politikalarının ciddi uluslararası hukuk ihlallerine, savaş suçlarına hatta etnik temizlik veya soykırıma katkıda bulunması yönünde makul bir risk bulunuyor" ifadelerinin yer aldığı ortak açıklamada bürokratlar, sistem adına duydukları endişelerini dile getirdiler.

ABD'nin eski Cezayir ve Suriye büyükelçisi Robert Ford, çok sayıda farklı hükümetin mensupları arasında daha önce böyle koordine bir muhalefete rastlamadığını ifade ederek, "Bu, son 40 yıl içinde dış politikayı izleme deneyimimde eşsiz bir durumdur" diyor. Büyük suçlar, "eşsiz durumların" ortaya çıkmasına da sebep olur.

Ford, "Gazze savaşıyla ilgili sorunlar o kadar ciddi ki (bürokratlar) kendilerini kamuoyuna hitap etmek durumunda hissettiler" diyor. Eski büyükelçi diplomatik dili ve sisteme bağlılığını bir an olsun unutsa aslında, "halkların vicdanında mahkum olan savaş-soykırım suçları o kadar büyük ki sistem için taşınmaz oldu" diyecekti. Ki kendisi de ABD yönetiminin önde gelen savaş suçlularından birisidir. Zira Suriye'de yaşanan yıkım ve kıyımın sorumlularından biri de Robert Ford'tur.

Açıklamaya desteğini ifade eden üst düzey bir İngiliz yetkili de "bürokratlar arasında büyük bir huzursuzluk olduğunu" doğruluyor. Bu gelişmenin ardından İngiltere Dışişleri Bakanlığı tarafından yapılan açıklamada, "Gazze'deki çatışmaların bir an önce bittiğini görmek istiyoruz" denildi. Avrupa Birliği (AB) Komisyonu ise "açıklamayı incelediğini" duyurdu.

Batılı emperyalist blokta yaşanan bu gelişmeler, soykırımcı İsrail'le suç ortaklığının itirafıdır. Endişe ve korkuları dışa vurduğu bu itirafların yapılması, polis terörize ederek yasaklama çabalarına rağmen Gazze'deki barbarlığa karşı gelişen halk hareketinin bir başarısıdır. Halkların vicdanında mahkum olanlar, savaşların kısırtıcısı ve finansörleri olan emperyalist devletler sahneledikleri manevrayla halkların öfkesinden kendilerini sakınmak istiyorlar. Oysa himaye ettikleri Siyonist rejimle birlikte insani ve ahlaki bir çöküş içinde olduklarını tüm dünya görmüştür. Riyakar açıklamalarla kendilerini aklamazlar.

İsrail soykırım saldırısını Refah'a taşıdı

İrkçi-siyonist İsrail rejimi 7 Ekim'den beri dünyanın gözleri önünde Gazze'de soykırım suçu işliyor. Emperyalist/kapitalist dünyanın efendileri ya bu suça ortak oldular ya izlemekle yetindiler. Buradan güç alan Tel Aviv'deki siyonist caniler, "fırsat bu fırsat" diyerek "ne kadar çok Filistinli öldürürsek kardır" diyerek saldırıya devam ediyorlar. ABD, Almanya, İngiltere, Fransa, İtalya ile diğer batılı emperyalistlerin gönderdiği bombaları hesapsız bir şekilde yoğun nüfuslu Gazze'nin üzerine boca ediyorlar. Bomba stoku konusunda sıkıntı çekmeyen Bin-yamin Netanyahu hükümeti, daha önce 'güvenli bölge' olduğu söylenen Refah'ın üzerine de bomba boca etmeye başlayarak katliamları yoğunlaştırdı.

Mısır sınırında bulunan Refah, yakılıp yıkılan Gazze'nin diğer kentlerinden göç edenlerin sığınma noktasıydı. Bu dar alanda 1.3 milyon Filistinli yığılmış durumda. Hal böyleyken siyonist şefler, Refah'a saldırıcağı tehdidini defalarca savurdular. Buna karşı yükselen itiraz ve uyarılara kulak asmayandılar ve Refah'ı havadan, denizden ve karadan aynı anda bombalamaya başladı. Filistin Kızılay'ının ve sahra hastaneleri yetkilerinin ilk açıklamalarına göre saldırılarda en az 100 kişi katledildi. Bir kısmı ağır, yüzlerce yaralı olduğu da belirtildi. Refah'a yoğun bir bombardıman başlatan İsrail, "soykırım suçu işlememe kimse engel olamaz" mesajını birkez daha dünyaya verdi.

SIYONİSTLERİN "ETNİK TEMİZLİK HİSTERİSİ" DİNMIYOR

Siyonizm bir 'etnik temizlik hareketi' olarak başladı halen de aynı esaslara dayanarak varlığını sürdürüyor. Zira başka bir halkın topraklarına el koyarak devlet kurmanın başka bir yolu yoktur. Nitekim İsrail bu suçu 1947'den beri sistematik bir şekilde işliyor. BM Filistin'i taksim kararı aldığında Yahudilerin sahip olduğu topraklar %6 civarında iken bu oran %88'e çıkmıştır. Gazze'yi ele geçirmeye heveslenen siyonistler, Filistin halkını birkez daha topraklarından sürmeye çalışıyor. Çünkü Tel Aviv'e hakim zihniyetin hedefi Filistin topraklarının %100'ünü ele geçirmektir.

Soykırım saldırısının Refah'a taşınması, etnik temizlik histerisinin siyonist aygın şeflerini halen esir aldığına işaret

ediyor. Zira Refah'tan ötesi Mısır'ın Sina çölüdür. İsrail bu planını gizleme gereği duymayacak kadar da küstahdır. Ancak siyonist aygıtın destekçisi emperyalistler etnik temizlik planına destek veremiyorlar. Zira bu Mısır ile Ürdün gibi Amerikancı rejimler tarafından 'kırmızı çizgi' ilan edilmiş. Bu iki rejimin siyonistlerle işbirliği uzun bir geçmişe dayanmasına rağmen İsrail onlarına kucağına ateş topu atmak istiyor.

Bu tutumda ısrar eden İsrail işbirlikçilerini rezil-rüsva etmekle kalmıyor, kendisini yaratan ve koruyan emperyalistlerin boynuna asılan bir tür değirmen taşına da dönüşüyor. Zira Netanyahu'nun başını çektiği soykırımcı çete yapılan çağrılarını hiçe sayıp Refah'a saldırıyı başlatarak "kimseyi takmıyoruz" demeye gelen tutumunu sürdürüyor.

BATILI EMPERYALİSTLERİN SEFALETİ DERİNLEŞİYOR

Soykırımı destek veren batılı emperyalistler ahlaki ve insani yönden tam bir çöküş içinde olduklarını dünyaya gösterdiler. Yasaklama ve tehditlere rağmen sokaklara çıkan halklar soykırımı tepkilerini ortaya koydu. İsrail'le suç ortaklığı yapmanın altında ezilen emperyalist şefler, savaş suçlusu Netanyahu çetesi-

ne yalvar yakar soykırımı durdurma ya da hafifletme çağrılarını yapmaya başladı. Buna rağmen İsrail Refah'a saldırarak ABD ile Almanya başta olmak üzere hamilerine şu mesajı verdi: "İstekleriniz bizi bağlamaz. Soykırım suçu işlemeye devam edeceğiz siz de bize desteğinizi sürdürmek zorundasınız!"

Siyonist olduğunu ilan ABD Başkanı Joe Biden bile İsrail'i eleştirmeye başladı. Biden yönetiminden birçok yetkili de İsrail'in küstahlığından duyduğu rahatsızlığı dile getiren açıklamalar yapıyor. Geçen aylarda AB'de yapılan ateşkes tartışmalarına bile tahammül edemeyen Almanya'nın 'yeşil' Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock ise, Tel Aviv'deki dinci-faşist hükümeti eleştiren birtakım laflar etmek zorunda kaldı. Yakınlarda Nazi militanı olduğu ortaya çıkan dedesinin yolundan gittiğini kanıtlayan Baerbock bile Netanyahu'nun Refah'a saldıracağı yönü açıklamalarına itiraz etmişti. Oysa Refah'a saldırı emri veren Netanyahu, Baerbock'u da temsil ettiği Alman emperyalizmini de aşağılayan tutumunu sürdürmüştür.

İsrail batılı hamilerini, daha özel planda ABD ile Almanya'yı öyle bir duruma düşürdü ki, her koşulda siyonist aygıtı destek verme politikası ayaklarına do-

lanmaya başladı. Çünkü ne siyonistlere söz geçirebiliyor ne onların suçuna ortak olmaktan vazgeçebiliyorlar. Bu görüntü, 'anlı-şanlı' emperyalistler için tam bir sefalettir.

SIYONİSTLERİN HEVESLERİ KURSAKLARINDA KALACAK

Filistin halkı ile direniş hareketinin soykırım saldırısına bakışı da buna karşı duruşu da nettir: Filistin toprakları terk edilmeyecek!

Bu duruş, bir halkın toplu direniş anlamına geliyor. Emperyalist/siyonist savaş aygıtı soykırım yapıyor ama bu iradeyi kıramıyor. ABD ile Almanya'yı etnik temizlik planına destek vermektan alı-koyan da bu direniştir. Böyle bir direniş olmasaydı, planın hayata geçirilmesi için siyonistlere her türlü desteği sağlamakta en ufak bir tereddüt yaşamazlardı.

Belirtmek gerekiyor ki, Filistinli direnişçiler halen de siyonist savaş makinesine ağır kayıplar verdiriyor. Yani ne direniş hareketlerinin ne halkın direniş iradesi kırılabilmiştir. Bu da siyonistlerin kalan Filistin topraklarını ele geçirme histerinin hedefine ulaşmasına izin vermiyor. Bu durum, yayılmacılık esasına dayandığı için kendine bir sınır çekmek istemeyen siyonist aygıtın krizini derinleştiriyor.

Lahey Uluslararası Adalet Divanı'ndan ilk karar:

İsrail soykırım suçundan yargılanacak!

Siyonistler en az 1947 yılından beri savaş suçları işliyor. Yüzlerce toplu katliam yaptılar, etnik temizlik, cinayet, işkence, tecavüz, gasp, yağma, talan, dehşete düşürme ve daha sayısız vahşet... Tüm bu suçlar bilinmesine, birçok çalışmada belgelenmesine rağmen hiçbir Siyonist, etnik temizlik suçundan dolayı yargılanmadı. Çünkü ABD'nin başını çektiği emperyalist/kapitalist sistem onları korudu. İnsanlığa karşı suç işleme "özgürlüğü" bahşedilen bu ırkçı zihniyet, 7 Ekim'den beri dünyanın gözleri önünde soykırım yapacak kadar pervasızlaştığını gösterdi.

Güney Afrika Cumhuriyeti'nin, Gazze'de soykırım yapan siyonist İsrail rejimi hakkında Lahey Uluslararası Adalet Divanı'nda dava açması, 75 yıl süren bu utanç verici sessizliği bozdu. Zira ABD, İsrail ve siyonist lobilerin histerik saldırılarına rağmen mahkeme davayı görüşmeyi kabul etti. Davanın kabulü hem siyonist rejime hem onu himaye eden ABD ile batılı emperyalistlere indirilen bir şamar oldu.

ABD-İsrail-siyonist lobiler cephesi, Gazze'de soykırımı pervasızca devam ederken, mahkemenin davayı reddetmesi için çalıştılar. Ancak hevesleri kursaklarında kaldı. Zira mahkeme davayı görüşmeyi kabul etmemekle kalmadı, Güney Afrika Cumhuriyeti'nin soykırım davasında İsrail aleyhine belgelerle mahkemeye sunduğu suçlamanın "makul seviyede" ispatladığına da karar verdi. Yani İsrail soykırım suçlamasıyla yargılayacak.

Mahkemenin aldığı ilk kararın önemi, soykırım suçlamanın "makul seviyede" ikna edici bulunması ve davanın bu bağlamda devam edeceğini teyit etmesidir. Mahkeme, derhal ateşkes kararı almadı. İsrail'in soykırımı önlemek için gerekli tüm tedbirleri alması gerektiği yönünde karar alan mahkeme, gerekli tüm insani yardımın Gazze'ye ulaştırılmasının önündeki engellerin kaldırılmasını da istedi. İsrail'e, soykırımı önlemek için aldığı tedbirlere ilişkin Adalet Divanı'na rapor sunması için bir ay süre tanıdı. Böylece ABD ile siyonist rejimin davanın düşürülmesi yönündeki çabalarının fiyaskoyla sonuçlandığı kesinleşmiş oldu.

Güney Afrika Cumhuriyeti, Gazze'ye karşı savaşın derhal durdurulması yönünde karar alınmasını da talep et-

Adalet Divanı'nın kararı siyonist savaş makinesini durdurmuyacak. Bu konuda Filistin halkının direnişi ve Gazze ile dayanışma için İsrail ve ABD ile çatışan "direniş eksenini" bileşeni güçler geliştirdiği direniş belirleyici olacaktır.

mişti. Mahkeme bu talebi karşılamadı. Oysa soykırımın durdurulması için derhal ateşkes kararı alınması gerekiyordu. Bundan kaçınan mahkeme bellik ki, bazı dengeleri gözetiyor. Bu yönüyle siyonist katilleri kayırdığı söylenebilir. Çünkü İsrail savaş makinesinin soykırımı devam etmesini engelleyecek bir sonuç çıkmadı. Oysa sunulan belgelere, siyonistlerin suçunu somut bir şekilde gözler önüne sermişti. Zaten ırkçı-siyonist şeflerin bir kısmı suçlarını gizleme derdi taşıyor. Gazze'ye nükleer bomba atalım, Gazzelileri Sina çölüne sürelim diyecek kadar gözü dönmüş kişiler yönetiyor İsrail'i.

Bu arada derhal ateşkes kararı alınsaydı, İsrail kararı tanımayacaktı. O durumda şikayet BM Güvenli Konseyi'ne taşınacak, ABD ise İsrail aleyhine bir karar alınmasını engellemek için veto hakkını kullanacaktı. Bu da Adalet Divanı'nın savaşın seyri üzerinde etki etme gücünden yoksun olduğuna işaret ediyor. Buna

rağmen alınan kararın politik, hukuki ve ahlaki açıdan büyük bir önemi de var. Siyonist rejim ve onu himaye eden emperyalistler soykırım suçuyla birlikte anılacaklar. Artık ne ırkçı-siyonistlerin "mağduruz/haklıyız" yalanının bir hükmü var ne emperyalistler "demokrasi, insan hakları, özgürlükler" üzerine attıkları nutuklara inanacak avanaklar bulabilir. Hem siyonistler hem hamileri için "Takke düştü kel göründü" durumu oluştu.

ABD "karar bizim yaklaşımımızla uyumlu" diye açıklama yaparken, siyonist savaş çetesinin şefi Binyamin Netanyahu ise kararı alan mahkemeyi "anti-semit olmak" suçlayarak güya üste çıkmaya çalıştı. Oysa ne derlerse desinler bu dava hem İsrail hem ABD için siyasi, hukuki ve ahlaki bir hezimettir. Bundan sonra siyonist rejimin suçlarının üstü eskisi gibi örtülemeyecek. Adalet Divanı'ndaki dava, İsrail'in "hem savaş suçlusu hem doku-nulmaz" olduğu dönemi kapatmıştır.

Nitekim işlediği savaş suçlarından dolayı İsrail hakkında dava açmaya hazırlanan Güney Afrika dışında ülkeler de var.

Adalet Divanı'nın kararı siyonist savaş makinesini durdurmuyacak. Bu konuda Filistin halkının direnişi ve Gazze ile dayanışma için İsrail ve ABD ile çatışan "direniş eksenini" bileşeni güçlerin geliştirdiği direniş belirleyici olacaktır. Güney Lübnan sınırında Hizbullah ile siyonistler arasındaki çatışmalar, Ansarullah hareketinin Kızıldeniz'den İsrail gemilerinin geçişine izin vermemesi, Irak'taki direniş güçlerinin ABD'nin Irak ve Suriye'deki üslerini hedef almaları şimdiden Biden yönetimini sıkıştırılmaya başladı. Soykırımcı siyonistlere karşı geliştirilen bu büyük direniş, ABD-İsrail ikilisinin Lahey'de hezimetle uğratılmasının zeminini de düzledi.

ABD'nin İran'a saldırısı ve bölgesel savaş tehlikesi

A. Vedat Ceylan

ABD, Suriye-Ürdün sınırındaki bir üsüne düzenlenen, üç askerin ölümüne ve 30'a yakın askerin yaralanmasına neden olan saldırıya karşı Irak ve Suriye'de belli hedefleri vurarak "misilleme" yaptı. 2 Şubat'ta gece boyunca iki ülkede konuşlu İran Devrim Muhafızları Ordusu bağlantılı milis gruplara ait olduğu öne sürülen hedeflere yönelik en az 85 hava saldırısı düzenlendiği açıklandı. ABD'den kalkan uzun menzilli B-1 bombardıman uçaklarının da yer aldığı saldırılarda 40 civarında kişinin öldüğü iddia edildi.

İran'ın bombardımandan önce üst düzey askeri personeli ile "pahada ağır" silah ve mühimmatını hedef alınan tesislerden çektiği bildirildi.

Saldırının ardından ABD'li yetkililer bunun, "bölge genelinde haftalar, hatta aylar sürecek bir saldırılar serisinin başlangıcı olduğunu" söyledi. Sonraki günlerde (3-4 Şubat) ABD ile İngiltere ikilisi Yemen'de başkent Sana dahil olmak üzere beş kente bombalar yağdırdı.

ABD'nin Ulusal Güvenlik Danışmanı Jake Sullivan 4 Şubat Pazar günü saldırılara ilişkin yaptığı açıklamada, bunun verilecek yanıtın başlangıcı olduğunu ve saldırıların devam edeceğini söyledi.

ABD'nin Suriye, Irak ve Yemen'e yönelik saldırıları, son otuz yılda Ortadoğu'da milyonlarca insanın ölümüne ve toplumların acı ve açlığa maruz bırakılarak göçe zorlanmasına neden olan emperyalist barbarlığın bir üst aşamaya taşınmasına işaret ediyor.

Washington, askeri saldırılarının ana hedefinin İran olduğunu belirtmekle birlikte, "İran'la doğrudan bir savaş istemiyoruz" deme iki yüzölçümünü de sergiliyor. 4 Şubat Pazar günü Jake Sullivan, "ABD İran'a doğrudan bir saldırının içinde olur mu" sorusuna, "ABD'nin tepkisi söz konusu olduğunda, masada neyin olup olmayacağı konusuna girmeyeceğim" diye yanıtlayarak, açık kapı bıraktı.

ABD Temsilciler Meclisi Başkanı Cumhuriyetçi Mike Johnson ise, "İran'a doğrudan saldırı yapılmasını istiyor musunuz?" sorusuna "bu 'seçenek' masada kalmalı" şeklinde cevap verdi.

Beyaz Saray ve Temsilciler Meclisi yetkililerinin art arda yaptıkları açıklamalar, Ortadoğu'daki savaşın tırmandırılma-

sı konusunda görüş birliği içinde oldukları izlenimi veriyor.

ABD emperyalizmi ve Joe Biden yönetimi, küresel bir savaş potansiyeli taşıyan bölgesel bir savaşı körükleyerek, barbarlıkta çitayı yükseltiyor. ABD'nin İran'la doğrudan karşı karşıya geleceği bir savaş, 2003'te Irak işgalinin yol açtığı insani dram ve kırımı bile gölgede bırakacak sonuçlar doğuracaktır.

Beyaz Saray "İran ile doğrudan bir savaş arayışında olmadığını", hava saldırılarının "ABD askerlerini korumak için 'savunma' amaçlı" olduğunu iddia etse de Irak, Suriye ve Yemen'e atılan her bomba bu ihtimalin olağan dışı olmadığına işaret ediyor.

ABD'nin bölgede 50 bin civarında askeri, yüzlerce muharebe uçağı ve düzinelerce savaş gemisi bulunuyor.

Washington'un bölgedeki bu askeri varlığı son on yıllarda bir milyondan fazla insanın ölümüne ve milyonlarcasının göçe zorlanmasına neden oldu ve olmasına devam ediyor.

İRAN KOLAY LOKMA DEĞİL

25 Aralık 2023'te St. Petersburg'da varılan anlaşmayla Avrasya Ekonomik Birliği'ne (AEB) giren ve AEB'nin Rusya, Belarus, Kazakistan, Ermenistan ve Kırgızistan'dan sonraki tam üyesi olan İran Avrasya'nın "kalbinde" yer alıyor.

Diğer taraftan İran 2021'den beri, Çin Halk Cumhuriyeti, Rusya Federasyonu, Kırgızistan, Tacikistan, Kazakistan, Özbekistan, Hindistan ve Pakistan'dan oluşan Şanghay İşbirliği Örgütü (ŞİÖ) içinde de yer alıyor.

ABD'nin İran'ı hedef alan Ortadoğu'daki bu saldırıları, Rusya ve Çin'i de içine çekebilecek küresel bir savaşın fitilini ateşleme riskini artırıyor.

Avrasya'nın "kalbinde" yer alan İran'a doğrudan bir saldırı, ABD'nin "niyetleri-

ni" aşan bölgesel bir savaşın küreselleşmesine de kapı aralayabilir.

ABD ile vasallarının İran'a saldırı ve şantajlarının gerisinde Çin'i askeri olarak kuşatma ve ekonomik olarak boğma "niyeti" var. Washington ve şakşakçıları, İran'la Çin'in "arasını açmaya" çalışarak, Çin'in önemli petrol tedarikini kesmeyi de amaçlıyorlar.

ABD ile batılı emperyalist güçler Ukrayna üzerinden Rusya'ya karşı yürüttükleri savaşta büyük bir hezimet içindeler ve Rusya'ya karşı çatışmada "son Ukraynalıya kadar savaşa devam" derken, İran hedefe konularak bölgesel bir savaşa da kapı aralamaktalar. Jake Sullivan 4 Şubat'ta yaptığı açıklamada, "ABD'nin Yemen'e yönelik saldırılarının ve İran'la yaşanan çatışmanın İsrail'le kesinlikle hiçbir ilgisi olmadığını" iddia etse de bunun böyle olduğunu "dost da düşman da" biliyor.

Washington, Suriye, Yemen, Irak ve İran'la savaşmak için İsrail'in Gazze'yi harabeye çevirmesinin önünü açmıştır.

Filistin'de soykırım uygulatarak "Filistin sorununa nihai çözüm" getirmek yoluyla Ortadoğu'yu kendi egemenliği altında yeniden dizayn etmek istemektedir.

Washington, İran'a karşı uzun süredir var olan savaş planlarını hayata geçirmek için türlü entrikalar çeviriyor.

ABD'nin Ortadoğu'da, devasa donanmalardan, savaş uçaklarından, denizaltılardan oluşan askeri varlığı sadece "İsrail'i korumak, desteklemek" veya "güç gösterisi" amaçlı olmadığı görülmüştür.

Washington buradaki askeri varlığını Irak ve Suriye'yi defalarca bombalamak için kullanırken, Yemen'e yönelik saldırıları ise günlük rutin bir hale gelmiş bulunuyor. ABD emperyalizmini böyle bir savaşa girişmekten uzak tutabilecek temel şey hem kedisinin hem İsrail'in ağır bir bedel ödeyecek olmasıdır.

ABD'deki siyaset kurumunun Demokrat kanadı yaklaşan Başkanlık seçimlerinde palyatif bir vakaya dönüşen Biden'dan başka aday bulamıyor. Cumhuriyetçiler cephesi ise bu yarışta psikiyatrik bir vaka olduğu ispatlanan Trump'tan başka aday çıkartamadı. Bu tablo, sistemdeki çürümenin derinliğini göstermesi açısından çarpıcıdır. Emperyalist Amerikan rejimi biri fiziksel öbürü ruhsal bakımdan çökmüş iki figür dışında başkan adayı bulmuyor.

Amerika'nın derin devleti, Cumhuriyetçileri ve Demokratlarıyla yaklaşan Başkanlık seçimi öncesinde onları iç siyasette kıyasıya kapıştırırken, Ortadoğu'da ve dünya genelinde emperyalist saldırganlıkta uzlaşıyor.

İçerde ekonomik ve siyasi kriz derinleştikçe, ABD ve onun derin devleti içerde artan toplumsal gerilimleri dışardaki saldırganlıkla örtmeye çalışıyor.

Irak'tan çekilme tartışmalarının yapıldığı bu süreçte ABD Irak, Suriye ve Yemen'de İran'a ait ve İran destekli askeri yapıları hedef alarak, haftalar ve aylar süreceği söylenen bir saldırı serisi başlatmış bulunuyor.

ABD ve İran'ın "itinalı" karşılıklı atışma ve çatışmaları nasıl sonuçlanır, kestirmek kolay değil. Burası Ortadoğu, renkler hep karışık. İşin ucu nereye varır, kestirmek zor. Ancak ABD'nin bu süreçte Irak'tan hemen çekilmeyeceğini söylemek zor değil. ABD "hala" Batı ve NATO'nun emperyalist lider gücü olsa da "dünya jandarmalığı" konumunda değil artık. Her ne kadar Washington yeni saldırı serisi ile bölgeyi kendi egemenliği doğrultusunda yeniden dizayn etmeye yeltense de bu konuda başarılı olma ihtimali giderek düşüyor. Buna karşın, Washington'un bölgedeki çatışma ve gerginliği "sona erdirebileceği" beklentisi bölgenin gerçeklerine uymuyor. Bu, diğer küresel güçlerin ABD'nin yerini alacağı anlamına gelmiyor. Ne Avrupa ne de Çin, ABD'nin etkisi azalsa bile, doğaları gereği sorunlara çözüm odaklı değil, çıkar odaklı yaklaşacaklardır. Nihayetinde çözüm, bölge halklarının ve emekçilerinin emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı geliştirecekleri birleşik direnişe bağlı olacaktır.

Ukrayna savaşında 3. yıla doğru!

İ. Manuşyan

Ukrayna savaşı yakında 2. yılını dolduracak. ABD-NATO cephesi için Rusya ile savaşan Ukrayna rejimi, ülkeyi mahvın eşiğine getirdi. Asker kayıpları çok ağır olduğu için 50 yaşındaki erkekleri bile askere almaya başladı. Buna rağmen ABD ile suç ortakları ateşe benzin dökerek savaşın bitirilmesini engellediler/engelliyorlar.

Son aylarda savaşın şiddetinde bir düşüş oldu. Bu bir tercihten çok, mecburiyetten kaynaklandı. Zira Gazze’de soykırım yapan İsrail’e mühimmat taşıyan ABD emperyalizmi Filistin’den Yemen’e, Irak’tan Suriye’ye kadar yüzünü Orta-doğu’ya dönmek zorunda kaldı. Bundan dolayı Ukrayna’da “savaşta kim haklı” tartışması geri plana düşerken “savaş ne zaman bitecek” teması öne çıkmaya başladı.

Savaşın Rusya tarafı geçenlerde yaptığı açıklamada, savaşın ilk döneminde İstanbul’da yapılan görüşmelerde anlaşmaya çok yaklaştıklarını ancak ABD’nin müdahalesiyle Zelenski yönetiminin savaşı sürdürdüğünü belirtti. Bu da ABD kuklası Zelenski yönetiminin savaşı bitirme konusunda karar verebilecek durumda olmadığını gösteriyor. Bu noktada savaşın beslediği mekanizmaya çubuğu bükme gerekiyor. Çünkü bu savaşın başlamasına vesile olan, savaşın sürmesi için de ellerinden geleni yapanlar durumun yarısını üzerinde de söz sahibiler. Savaşın olmadığı yerlerde “savaş tehdidi” var gerekçesiyle silahlanmayı tırmandıran, sınırlarda “temsili” tatbikatlarla diğer devletleri kışkırtan (NATO 1988’den beri en büyük tatbikatını 90 bin askerin katılımıyla bu hafta gerçekleştirdi) bu sistem, Ukrayna’da savaşın 2. yılı biterken daha fazla uzaması için koşullarını zorluyor. Bu koşullarda savaşın bitmesini beklemek eşyanın tabiatına aykırıdır.

Ukrayna savaşındaki güncel tabloya bakılacak olursa, Rusya hedefindeki Donbas-Donetsk bölgesini kapsayan topraklarda önemli ölçüde hakimiyet sağladı. Her ne kadar savaşın başında Kiev kapılarında kuşatmalar kuran, kilometrelerce uzunluktaki askeri konvoylarıyla poz veren hali savunmaya çekilse de şu an Ukrayna’nın yüzde 20’sine tekabül eden bir alanı Rusya kontrol ediyor. 2. yıl Ukrayna’nın “karşı taarruz” yılıydı ve yıl bitip kış başladığında batılı emperyalist-

lerin gönderdiği tüm silahların hurdaya döndüğünü izledik.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan sonra “yine Alman tankları doğuya ilerliyor” başlıklarıyla toplumundaki tarihsel hafızaya hitap eden Putin ve Rus sermaye devleti haklı çıktı. Alman yardımı Leopard tanklarının tahrip edilmiş halini gösteren fotoğraflar yaz boyunca basına düştü. Şimdi F-16’lar üzerinden de benzer bir girişim sürdürülüyor. Tüm hava kuvvetleri bertaraf olmuşken salt Silahlı İnsansız Hava Araçları (SİHA) ve intihar Dronelerine dayalı saldırılarla sürünen Ukrayna’ya birkaç F-16 verilmesi savaşın seyrini değiştiremez. Emperyalistler de bunun farkında elbette. Onlar Zelenski rejimine “savaşa devam et” gazı vermek için bu hamleleri yapıyorlar.

Danimarka Ukrayna’ya toplamda 19 adet F-16 sağlayacağını açıkladı. Danimarka Başbakanı Mette Frederiksen uçakların teslim tarihleri için şunları söyledi: İlk 6 uçak yılbaşında, 8’i 2024’te, 5’i de 2025 yılında teslim edilecek. Bu takvim, ABD-NATO cephesinin Ukrayna savaşını uzatma politikasının bir yansıması gibidir. Zira buna göre savaş 2025 yılında da devam edecek.

Bu arada Danimarka hükümeti, ABD’den yeni savaş uçakları almak için anlaşmalar imzalıyor. Başını ABD ve İngiltere’nin çektiği “koalisyon çetesi” Hollanda ve Belçika üzerinden F-16 yar-

dımlarına destek vermek için ellerinden geleni yapıyorlar. Özel eğitim gerektiren ve yeterli pilot bile bulmakta zorlanan Zelenski rejimine 2025 yılı sonunu bir lütuf gibi sunarak övünüyorlar. Emperyalistlerin kuklası Zelenski ise F-16 kokpitinde pozlar verip batının desteği için postal yalamaya devam ediyor. Oysa her gelen “destek” Ukrayna’nın daha çok yıkılıp yıkılması, daha çok kişinin ölmesinden başka bir işe yaramıyor.

Emperyalistler savaşı körükleme histerisi içinde olmalarına rağmen savaşın bütçesi kabardıkça karşılamakta güçlük çekiyorlar. Diğer yandan siyonist savaş makinesinin de kıyım için bomba ve silah açlığını beslemek, Yemen’de ise savaş durumu olmasa da çatışmalara girmek güçlerini bölüyor.

Bu arada Joe Biden yönetiminin Ukrayna’ya akıttığı para ve silahların beklenen etkiyi yaratmaması ABD’nin iç siyaset gerilimlerini de besliyor. Nitekim Ukrayna savaşını körüklemek için gönderilmesi gereken “yardımlar” senato engeline takılmaya başladı. Elbette bu, senatodaki savaş karşıtlığından değil seçimler yaklaşırken kendi sermaye kliklerinin çıkarlarını düşünenler tarafından yapılıyor. Bundan dolayı Biden yönetimi yükü AB’deki işbirlikçilerinin sırtına yıkmak istiyor.

AB’de bu işe en hevesli olan Almanya emperyalizmidir. Bu ülke ABD’nin

ardından “Ukrayna’daki en büyük savaş hissedarı” durumunda. 20 milyar dolar seviyesine yaklaşan “yardımlar” gönderdi ve göndermeye devam ediyor. Ama bu onların bütçelerini de tedarik zincirlerini de zorluyor. AB ortak fon konusunda da çözüme ulaşamadığı için emperyalistler küçük işbirlikçi devletlerden savaş bütçesine katkı almakta zorlanıyor.

Yaklaşık 100 milyar dolar akıttıkları savaşın geldiği yerde kentler düşmüşken küçük bir köy alsalar “kurtardık” yalanına sarılıyorlar. Bu çaresiz çatışma halini kronikleştirmenin kime yaradığıysa ortada. Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü’ne göre, küresel askeri harcamaların toplamı 2022 yılında reel olarak yüzde 3,7 artarak 2,240 trilyon dolarla yeni bir zirveye ulaşmıştı. 2023 yılında da devam eden silahlanma yarışı 2024’te de sürecek. Nitekim Avrupa’da askeri harcamalar son 30 yılın en yüksek yıllık artışını gösterdi. Dünya Ekonomik Forumu’nda Zelenski “Dünyanın elinde 300 milyar dolar varsa bunu neden kullanmayalım” diyerek Rusya’nın el konulan malvarlıklarına çökmek istediğini dile getirdi. Nitekim ABD senatosu bu yönde bir karar aldı. Öte yandan bu yıkım ve ölüm döngüsünden beslenen savaş sanayisi uzun yıllar sonra en güçlü dönemi ni yaşamaya başladı.

Gelinen yerde emperyalistler de yaşadıkları sıkışmanın farkındalar. Bun-

dan dolayı yardım kisvesi altında savaş ateşini körükleme çabalarını en vahşi yöntemlerle sürdürüyorlar. Savaşın başından beri sivil yerleşim yerlerini, savaş cephesinden yüzlerce kilometre gerideki şehirleri, Kırım'ı Rusya'ya bağlayan köprü gibi altyapıyı hedef alan Ukrayna'ya uzun menzilli füzelerin yanında misket bombası ve düşük yoğunluklu uranyum parçacıklı tank mermileri yolluyorlar. Seyreltilmiş de olsa uranyum taşıyan tank mermileri, '91 Körfez savaşında da yüzbinlerce kez kullanılmış ve sonuçta askerlerden başlayarak sivillere uzanan kanser vakalarına, toprağın radyasyonla zehirlenmesine, bölgenin yıllarca kirlenmesine sebep olmuştu. Yani sadece savaş anında değil sonrasında da öldürmeye devam eden bir silahı bugün yine kullanıma sokuyorlar.

Son aylarda sivilleri hedef almak için daha dolaysız yollara da baş vuruyorlar. "Çok zor karar verdiğini, bunu yapmaya ikna olmasının biraz zaman aldığını" iddia ederek kendini meşrulaştırmaya çalışan ABD Başkanı Joe Biden, "Ukraynalıların cephanesi tükenmekte olduğu için harekete geçtiğini" öne sürerek Ukrayna'ya misket bombası verdi. Bundan dolayı Ukrayna ve Donbas bölgesinde misket bombasıyla ölümlerde büyük artış oldu. Emperyalistlerin hedefindeki ülkelerde kullanıldığında "diktatör halkı katletmek için en vahşi silahı kullandı" diyenler, şimdi misket bombasının bir "savunma silahı" olduğunu iddia edebiliyorlar. Kendilerinin de ürettiği, envanterinde bulundurduğu bu bomba ve türevleri Rusya tarafından kullanıldığında savaş suçu ilan ediyorlar. Oysa Gazze'de soykırım yapan siyonist rejimin kullandığı tüm bombaları kendileri tedarik ediyorlar.

Gelinen yerde emperyalistlerin tablosu, eski çağlardaki çok tanrılı dinlerin insanları tanrılarına kurban olarak sunan sistemlerine benziyor. Yağmur yağsın diye insanları öldüren mantıkla bugün sermayenin kârı için savaşları körükleyenlerin mantığı arasındaki fark bunun sunuluşundan öte değildir. Eski çağda bunu rahipler aracılığıyla yaparak topluma bu vahşeti tanı buyruğu olarak sunarlardı. Bugünse "demokrasi", "barış" ve "adalet tanrıları" istedi diye yapıyorlar. Esas büyük fark ise, eskiden sınırlı sayıda insan kurban edilirken, bu çağın barbarları on binleri hatta yüz binleri kurban ediyor.

Orban çark etti...

AB'den Ukrayna savaşına 50 milyar Euro'luk "destek"

Belçika'nın başkenti Brüksel'de perşembe günü düzenlenen Avrupa Birliği (AB) özel zirvesinde Ukrayna için 50 milyar Avroluk "yardım" paketi konusunda anlaşma sağlandı. Daha önce buna itiraz eden Macaristan Başbakanı Viktor Orban'ın onay vermesiyle Ukrayna savaşının ateşine benzin dökmenin önünde bir engel kalmadı.

AB Konseyi Başkanı Charles Michel, toplantının başlamasından sadece yarım saat sonra 27 devlet ve hükümet başkanının tamamının "yardım" paketini onayladığını duyurdu.

Aralık ayında yapılan AB zirvesinde paketi veto eden Orban, bu defa özel zirveden hemen önce markaja alındı. Perşembe sabah saatlerinde Charles Michel, AB Komisyon Başkanı Ursula von der Leyen, Almanya Şansölyesi Olaf Scholz, Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron, İtalya Başbakanı Giorgia Meloni gibi isimlerin katılımıyla Orban'la "olağan yuvarlak masa toplantısı" yapıldığı bildirildi. Bu toplantıda yapılan kirli pazarlıkların ardından çark eden Orban, Ukrayna savaşının ateşine benzin boca etme suçuna ortak olmayı kabul etti.

IMF, önümüzdeki dört yıl içinde Ukrayna bütçesinde yaklaşık 85 milyar dolarlık bir açık olacağını tahmin etmişti. ABD emperyalizmi kaynaklarını Gazze'de soykırım suçu işleyen İsrail'e aktarınca, Ukrayna savaşının faturası AB'ye kaldı. Onaylanan "yardım" paketi ile kukla Zelenski rejimine birkez daha "savaşa devam gazı" verildi. "Ukrayna için uzun vadeli, öngörülebilir finans-

man sağlandı" diye açıklama yapan AB Konseyi şefi Michel, savaşı uzun süreye yayma suçu işlediklerini utanmadan ilan etti.

50 milyar Euro, ABD ile AB'deki suç ortaklarının Rusya'ya karşı yürüttükleri vekalet savaşını finanse etmek için kullandıkları meblağının sadece bir kısmıdır. AB'nin onayladığı 50 milyar Euro'luk kredi ile önümüzdeki dört yıl boyunca Ukrayna devlet bütçesini desteklemek ve ülkenin iflas edip maaşları ve diğer giderleri ödeyemez hale gelmesini önlemek için kullanılacak. Silah ve mühimmat tedarikine yönelik büyük meblağlar ise 50 milyara dahil değil.

AB Dışişleri Yüksek Temsilcisi Josep Borrell'in AB savunma bakanlarıyla yaptığı istişarelerin ardından çarşamba günü açıkladığı üzere, 13 Avrupa ülkesi Ukrayna'ya 2024 yılında 21 milyar Euro tutarında askeri "yardım" yapmaya hazırlanıyor. 7,4 milyar Euro ile Alman emperyalizmi, AB'de savaşı körükleme suçu işleyenlerin başını çekiyor.

Kiel Dünya Ekonomisi Enstitüsü'nün (İFW) yaptığı "Ukrayna Destek Takibi" hesaplamalarına göre, Ukrayna'ya 24 Ocak 2022 ile 31 Ekim 2023 tarihleri arasında toplam 247 milyar ABD doları tutarında askeri, mali ve insani yardım sözü verilmiş. 81 milyar dolarla AB başı çekerken, onu 75 milyar dolarla ABD takip etti. Savaşa 22 milyar dolar akıtan Almanya ise üçüncü sırada. Bu rakam, savaş öncesinde 200 milyar dolar olan Ukrayna'nın yıllık gayrisafi yurtiçi hasılasından çok daha fazladır. Savaşın niteliği hakkında oldukça aydınlatıcı olan

bu rakamlar gösteriyor ki, "para ve silah batılı emperyalist bloktan, cephede ölmek Ukraynalılardan" kuralının geçerli olduğu kirli bir savaş yürütülüyor.

Ukrayna vekalet savaşının tırmandırılması için bu kadar büyük "fedakarlıkta" bulunan batılı emperyalist blok, Orban'ın AB'nin yardım paketinin her on iki ayda bir uzatılması yönündeki çekincesini geri aldırarak zorundaydı. Nitekim zirveden bir gün önce, AB'nin dört yıllık "yardım" programının uzatılmasına onay veren Orban perşembe sabahı çark etti.

Euractiv adlı internet portalının verdiği habere göre, devlet ve hükümet başkanları, çark etme karşılığında Orban'a yılda bir kez Ukrayna'ya milyarlarca dolarlık yardım konusunda resmi bir tartışma yapılacağına dair söz vermişler.

Aralık zirvesine ilişkin haberimizde konuya dair şunları söylemiştik: "Orban, Kiev'in gerekli tüm kriterleri yerine getirmediği gerekçesiyle onay vermese de AB'nin Ukrayna ile katılım müzakerelerini başlatmak için Almanya Şansölyesi Olaf Scholz'un önerisiyle yapılan oylama sırasında bir manevrayla salonu terk edip AB'nin müzakerelere tam anlamıyla başlama kararı almasını sağladı. Şimdi sırada mart ayında müzakere ve yetki oylaması var, burada atılan salvoların gölgesinde hangi kirli pazarlıkların yapılacağını göreceğiz."

Sermayenin siyaset dünyasına da hakim olan "kapitalist serbest piyasa ekonomisinin yasaları" yanılmadı. Orban'ın bir gün önce ortaya koyduğu "karalılıktan" çark etmesi, kapitalist siyasetçiler pazarında her "duruşun" bir fiyatının olduğu gerçeğini bir kez daha doğruladı.

Frankfurt Havalimanı'nda işçilerin hakları hedefte...

İşçilerin birliği ve mücadelesi belirleyicidir!

On binlerce çalışanıyla Almanya'nın en büyüğü olan Frankfurt Havalimanı, sık sık hak gaspları, düşük ücretler ve kötü çalışma koşullarıyla gündeme geliyor.

Frankfurt Havalimanı taşeronlaştırmanın da en yoğun yaşandığı yerlerden biri. Havalimanının ana işletmeci firması Fraport. Bunun yanı sıra, "anti-tekel" yasası gereği bir başka işletmeci firma daha olması gerektiği için, çok daha küçük bir kısmını ise Wisag işletiyor.

Almanya'nın yanı sıra, Türkiye de dahil onlarca ülkede faaliyet yürüten Fraport, yarıdan yarıya bir kamu ve özel sermaye ortaklığına dayanıyor. Havalimanında Fraport'a bağlı çalışan onlarca taşeron firma var. Bunların başında Fraground geliyor. Birkaç kez isim değiştiren bu firma, daha önce Fraport'un "Tochtergesellschaft"ı (bağlı kuruluş, iştirak) olarak adlandırılıyordu. İşçi sayısı gittikçe artan bu firmada çalışanlar, sosyal haklar, ücretler ve çalışma koşulları bakımından Fraport çalışanlarından daha kötü durumdadır. Fraport bu firmayı gelecekte tamamen kendi yerine ika me etmek istiyor.

Hali hazırda Fraport'un 9.000, Fraground'un ise 4.000 civarında çalışanı bulunuyor. Fraport yıllardan bu yana Fraground'dan işçileri kadrosuna almayı durdurmuş bulunuyor. Böylece adım adım tasfiye edilirken, onun yerine Fraground geçiriliyor. Bununla amaçlanan asıl şey ise, çalışanların kazanılmış haklarını gaspzetmek.

Taşeronlaştırmanın süreklileştirilmesi açısından en kritik eşik 2017'de yaşandı. Fraport o zamana kadar Fraground (o zamanki ismi ile APS) üzerinden işe giren çalışanları belli bir müddet sonra kadroya almakla mükellefti. Fakat Fraport bir takım ayak oyunları ile bu yükümlülüğün sıyrılmayı "başardı". Bir kelime oyunuyla "Tochtergesellschaft", "Gemeinsamer Betrieb"e (bir işi birlikte yapan iki ayrı işletme anlamına geliyor) çevrildi. Böylece her şey kitabına uyduruldu. Herkesin iş sözleşmesi aynı kalmaya devam etti.

Taşeron çalışmanın devam ettirilmesi çabasında Fraport yalnız değildi elbette. Hala da iş başında olan ve her ikisi de Ver.di listelerinden seçilen, Fraport ve Fraground işçi temsilciliklerinin de bunda büyük bir katkısı var. Söz konusu kararın altında bu iki temsilciliğin imzası

var. Eğer bunlar "Gemeinsam Berieb" adı altında dönen oyunlara ortak olmayıp onaylamasalar, dahası bu konuda işçileri uyarıp, mücadele konusu yapsalar, bu uygulamanın hayata geçmesi mümkün olmayabilirdi.

Aradan yıllar geçtikten sonra, geçenlerde Fraport, sayfasında Fraground İşçi Temsilciliğinin feshedildiğini duyurdu. Karar, açılmış bir mahkemenin bir kararına dayandırıldı. Fraport İşçi Temsilciliği'nin içinde sayısal çoğunluğu Ver.di listesinden seçilen kişiler oluşturuyor. Yanı sıra başka listelerden seçilen bir takım "muhalif" kişiler de var. Bunlardan kimileri, Fraport ve Fraground işçi temsilciliklerinin birleştirilmesi talebiyle iş mahkemesinde açtıkları bir davanın sonucunda, mahkeme iki işçi temsilciliğinin birleştirilmesi yönünde karar veriyor.

Konuyla ilgili çok çeşitli açıklamalar yapılıyor. Mahkemeyi kazananlar bunu, tüm çalışanlara eşit haklar sağlanması yolunda atılmış önemli bir adım olarak sunarken, Fraground İşçi Temsilciliği ise, Fraport yönetiminin, kendilerinin işçiler için verdikleri mücadeleden rahatsız olduğunu ve bu yüzden de Fraport İşçi Temsilciliğiyle el ele vererek, kendilerini tasfiye ettikleri iddiasında bulunuyor.

Fraport ve Fraground'da tek işçi temsilciliği için önümüzdeki dönemde seçime gidilecek. Yıllardır havalimanındaki gelişmeleri yakından takip eden ve yer yer de müdahil olmaya çalışan BİR-KAR İşçi Komisyonu da konuyla ilgili bir bildiri yayınladı. Bildiri metnini aşağıda yayınlıyoruz...

Fraground Betriebsrat'ının feshedilmesi üzerine...

Taşeronluk kaldırılmalı, herkese eşit haklar, tek Betriebsrat!

Değerli işçi arkadaşlar,

Fraport yönetimi 16 Ocak 2024 tarihinde Fraground İşçi Temsilciliği'nin

(Betriebsrat) feshedildiğini duyurdu. Fesih kararı, Fraport ve Fraground Betriebsratlarının birleştirilmesi talebiyle açılmış bir mahkeme kararına dayandırılıyor.

Bu gelişmeyle ilgili farklı kesimlerden, çoğu da birbiriyle çelişen açıklamalar yapılıyor. Herkes kendine göre "haklı". Bu durum doğal olarak işçilerde bir kafa karışıklığına sebep oluyor.

Arkadaşlar, biz işçiler, kimin ne dediğine göre değil, atılan bir adımın bizim lehimize mi, yoksa aleyhimize mi olduğuna bakarak karar vermeliyiz. Yapılan kısır tartışmaların, sorgulamamız ve tartışmamız gereken asıl sorunlarımızı ve taleplerimizi gölgede bırakmasına izin vermemeliyiz.

Kapitalistler biz işçileri bin bir yolla bölüp parçalamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Buna çoğu zaman sendikaları ve Betriebsratları da alet ediyorlar. Bizler prensip olarak her zaman işçilerin birliğinden yana olmalıyız. Bu açıdan işçileri layıkıyla temsil eden tek bir sendika veya tek bir Betriebsrat olması bizim faydamızdır.

Bugün havaalanında işçileri, sendika ve Betriebsrat da dahil bölen ve çok başlılığa sebep olan asıl şey taşeronlaştırmadır. Taşeronluk sisteminin amacı işçileri bölmek, onları daha ucuz, daha esnek ve daha çok çalıştırmaktır. Aynı işi onlarca değişik firma yapmakta, binlerce işçi aynı işi yaptığı halde eşit haklardan faydalanamamaktadır. Farklı iş sözleşmelerine tabi olmak eşit hakların önündeki en önemli engellerden biridir.

Bugün gittikçe artan taşeronluk sisteminin devam etmesinde, Fraport ve Fraground Betriebsratlarının da payı var. Fraport belli bir süreyle dolduran taşeron işçileri kadrosuna almakla yükümlüydü. Fakat 2017'de yapılan bir anlaşmayla bu yükümlülüğün kurtuldu. "Gemeinsamer Betrieb" (ortak işletme anlamına geliyor) diye bir formülle taşeronluk sistemi

kitabına uyduruldu. Bu kararın altında maalesef hala görevde olan Fraport ve Fraground Betriebsratları ile Ver.di sendikasının imzası var.

Dolayısıyla bizim asıl talep etmemiz gereken şey, taşeron çalışmanın kaldırılması, herkese eşit haklar tanınması, eşit işe eşit ücret verilmesi, işçileri haklarıyla temsil eden tek bir sendika ve Betriebsrat olmalıdır.

Arkadaşlar, havaalanındaki çoğu işçinin, sendika ile işçi temsilciliklerinden memnun olmadığı bir gerçek. Ancak bunu sadece ifade etmek sorunu çözmeye yetmez. Bu sorunun bir tarafı da biz işçileriz. "Herkes hak ettiği gibi yönetilir" diye bir söz var. Eğer bizler sorunlarımıza karşı duyarlı olmazsak, bilinçlenip örgütlenmez ve mücadele etmezsek hiçbir şey değişmez, aksine daha da kötüye gider. İşçilerin gerçek temsilcileri ancak haklarına sahip çıkan, bilinçli, birleşmiş ve mücadele eden işçilerin içinden çıkabilir. Yoksa dört yılda bir karşımıza çıkan, ne için aday olduğu belli olmayan kişilere oy vermek temsilci seçmek değildir. İçimizde en kararlı, en bilinçli ve en tutarlı kişileri temsilci seçmeliyiz.

Bundan dolayı, önümüzdeki dönemde tek bir Betriebsrat için yapılacak yeni seçimlerde tutumumuza, aşağıdaki talep ve prensipler yön vermelidir:

Taşeronluk sistemi kaldırılmalı, eşit işe eşit ücret, en ileri haklar herkese eşit tanınmalıdır!

Söz, yetki, karar işçilerde olmalı, işçilerin onayı olmadan hiçbir şeyin altına imza atılmamalıdır!

Aşağıdan yukarıya gerçek bir işçi demokrasisi işletilmeli, kimin temsilci olacağı işçilerin ortak kararıyla belirlenmelidir!

İşçiler adına yapılan her görüşme eksiksiz ve sansürlü olarak işçilere aktarılmalıdır!

Sendika veya Betriebsrat'ın görevi sadece iki yılda bir toplu sözleşme yapmaktan ibaret değildir. İşçilerin eğitimi, bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi de en temel görevlerden biridir!

Bir sendikacı veya Betriebsrat üyesinin maaşı bir işçinin ortalama maaşını geçmemelidir!

BİR-KAR İŞÇİ KOMİSYONU
1 ŞUBAT 2024

Greif direnişi kadın işçilere yol göstermeye devam ediyor!

Taşeron köleliğine, düşük ücretlere, sendikal bürokrasiye karşı fiili-meşru mücadele yolunu tutan Greif işçileri tam 10 yıl önce fabrikeyi işgal ettiler. 60 gün süren fabrika işgali ve sonrasında devam eden direnişte kadın işçiler ön saflarda yerlerini aldılar. İşçiler, bir Amerikan tekeli olan Greif kapitalistine, onların koruyuculuğunu yapan sermaye devletine ve işbirlikçi sendikal bürokrasiye karşı direndiler. Devrimci işçilerin öncülüğünde fabrika komitelerinde örgütlendiler, “söz, yetki, karar işçilere” bakışıyla hareket ettiler. Dosta da düşmana da gerçek işçi demokrasisinin nasıl olması gerektiğini, işçiler inisiyatifi ele aldıklarında neler yapabileceğini gösterdiler. İşçi sınıfına önemli bir mücadele deneyimi kazandıran Greif direnişinde kadınların yeri ve oynadıkları rol de özel bir önem taşımaktadır.

Pek çok fabrikada olduğu gibi Greif’te de kadınlar erkek işçilere göre daha düşük ücretle çalıştırılıyor, karşılaştıkları sorunların başında ise baskı ve mobbing geliyordu. Fabrikada 44 taşeron bulunuyordu ve kadın işçilerin çoğu bu taşeron firmalarda güvenceden yoksun çalışıyordu. Kadın işçiler taşeron işçi olarak çalıştırılmaktan, ailevi engeller vb. sebeplerden dolayı sendikal örgütlenmeye aktif olarak katılmamış, sendikaya üye olanların sayısı ise 8-10’u geçmemişti. Toplu İş Sözleşmesi süreci tıkanıp, sendikal bürokrasinin icazetçi anlayışını değil sınıflar mücadelesinin yasalarını esas alan işçiler fabrika işgali başlattıklarında kadınlar da sürecin aktif parçası olmaya başladılar. İlk olarak fabrika komitesine bir kadın işçi dahil edildi. Ardından da sınıf devrimcilerinin öncülüğünde “Greif Emekçi Kadın Komisyonu” kuruldu.

“Greif Emekçi Kadın Komisyonu”nun kadın işçiler üzerindeki rolü

İşgalin hemen ardından kurulan Greif Emekçi Kadın Komisyonu kadın işçilerin

sürecin daha aktif özneleri haline gelmelerini sağladı. Komisyonun kurulmasının ardından fabrika komitesindeki kadın sayısı da arttı. Pek çok direnişte, eylemde olduğu gibi kadın işçiler işgal başlayınca mücadeledeki yerlerini aldılar. Ancak komisyonun çalışmaları kadınların daha inisiyatifli davranmasının da önünü açtı. Düzenli gerçekleştirilen toplantılarda hem direnişin seyri üzerine tartışmalar gerçekleştirildi hem kadın sorununu sınıfsal temelleriyle kavramalarını sağlayacak eğitim çalışmaları yapıldı.

Komisyon, çalışmalarını kadın işçilerle sınırlı tutmadı. Erkek işçilere ve onların eşlerine yönelik çalışmalar da düzenledi. Komisyonu’nun çalışmaları kadın işçilerin öz güveninin gelişmesinde önemli bir rol oynadı. Aile baskısının aşılması, ataerkil ön yargıların kırılmasında etkili oldu. Komisyon’un eğitim çalışmaları, gerçekleştirdiği etkinlikler ve kadınla-

rın inisiyatifli davranışları erkek işçilerin kadınlara bakışını da değiştirdi, onlara duydukları saygıyı artırdı. Sınıf kardeşliği temelinde erkek ve kadın işçiler birbirlerine karşı taşıdıkları ön yargıları yıktılar.

Komisyon kadınların inisiyatifi geliştirirken pek çok önemli eyleme, etkinliğe imza attı. Komisyon, çalışmalarını fabrikanın gündemleri ile sınırlı tutmadı. Tarihsel ve sınıfsal özüne uygun 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliği işgal fabrikasında gerçekleştirildi. Komisyon bu etkinlikte aktif rol oynadı. “Kadın İstihdam Paketi ve Kadın İşçilerin Yasal Hakları” konulu panel gerçekleştirdi. İşgal eyleminin sesinin daha geniş kesimlere taşınmasını sağlayan Boğaziçi köprüsünü kesme eylemi de Komisyon’da planlandı.

Kadın işçilerin açığa çıkan gücü Fabrikada en ağır ve güvencesiz çalışma koşulları altında ezilen, öz güven

sorunu yaşayan, pek çoğu hayatında bir eyleme, hak arama mücadelesine katılmamış kadın işçiler direnişte öncü hale geldiler. Kendi tanımlamalarıyla “Kadınlar bu direnişe çok inandılar.” Direnişin en kararlı ve militan işçileri oldular. Öncesinde çekindikleri taşeron patronlarının karşısına dikildiler, gözaltılara, polis saldırılarına göğüs gerdiler, her eylemde en öne geçtiler.

Greif işgali kadın işçilerin en önde mücadele verdiği sayısız direnişte olduğu gibi işçi ve emekçi kadınlara izlenmesi gereken yolu göstermeye devam ediyor. Sömürülen, ezilen, yok sayılan kadın işçilerin prangalarını kırmak, hayatlarını ve geleceklerini kazanmak için yeni Greifler yaratmaktan başka bir seçenekleri bulunmuyor.

B. KOZA

İzmir Çiğli’de İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları’nın çağrısıyla kadınlar 8 Mart öncesi kahvaltıda buluştu.

11 Şubat Pazar sabahı yapılan buluşma öncesinde konuşma yapıldı. Kahvaltı ardından 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’ne yaklaşırken ülkedeki atmosfer

Çiğli’de 8 Mart öncesinde buluşma

ve gündemlere değinilerek 8 Mart’ın önemine dikkat çekildi.

Ayrıca İEKK çalışmaları aktarılarak kreş kampanyasının bu dönem neden

daha yakıcı bir sorun olduğunu örnekler ile aktarıldı. Çocukların kreşlerde daha bilimsel ve sağlıklı okul hayatına hazırlanacağı ve kadınların kreş hakkının önemi

ifade edildi. Ülkedeki gericiliğe, eğitim sistemi ve emekçi kadınların fabrikalarda karşılaştıkları sorunlara değinildi. Karşılıklı yapılan sohbetlerin ardından 8 Mart’a katılımın önemine vurgu yapıldı.

KIZIL BAYRAK / İZMİR

Deprem bölgesinde kadınlar unutmuyor, affetmiyor!

6 Şubat depremlerinin üzerinden bir yıl geçti. 11 ili doğrudan etkileyen deprem resmi açıklamaya göre on binlerce, farklı hesaplamalara göre ise yüz binlerce kişi yaşamını yitirdi. Yüzbinlerce insan yerini yurdunu terk etmek zorunda kaldı. Aradan bir yıl geçmesine rağmen, bölge halklarının acıları ve depremin ardından yaşadıkları sorunlar bitmek bir yana, farklı biçimlerde devam ediyor. Depremi "yaraları" bir türlü sarılmıyor.

Depremden sonraki süreçte yıkımın etkisini en çok kadınlar ve çocuklar yaşadı. Yaşamın yeniden inşa edilmesinde ve yaşamsal sorunların çözülmesinde kadınlar büyük sorumluluklar aldılar. Savunmasız konumdaki çocuklar ise en temel ihtiyaçlardan yoksun kalırken, aradan bir yıl geçmesine rağmen pek çok çocuk halen kayıp.

Artan ekonomik sorunlarla birlikte çalışma yaşamına katılım ve istihdam sorunları ile beraber yaşamı yeniden inşa etmenin sorunları ve bunların bir arada yürütülmesi zorunluluğu kadınların üzerindeki yükü çok daha fazla ağırlaştırdı. Ki kadınların üzerine bu denli yük bindirilmesinin temel sorumluluğu bizzat sermaye devletine aittir. AKP-MHP iktidarının barınma, sağlık, çocuk bakımı gibi en temel yaşamsal ihtiyaçları karşılamaması, hiçbir kamusal hizmeti çözmemesi, kadınları bu işlerin sorumluluğunu üstlenmek zorunda bıraktı. Aradan bir yıl geçmesine rağmen, bu sorunlar farklı biçimlerde halen devam etmektedir.

Depremi vurduğu 11 kentte kadınlar, deprem öncesinde farklı işkollarında istihdama katılıyorlardı. Örneğin Malatya'da ağırlıklı olarak sanayide istihdam edilirken, Hatay'da ise tarım ağırlıklı ya da güvencesiz işlerde çalışıyorlardı. Depremi ardından kadınlar aynı zamanda ciddi ekonomik sorunlarla karşı karşıya kaldılar. Çalışma yaşamına katılmak iste-

diklerinde ise öncelikle depremi fırsata çeviren kapitalistlerin zaten asgari düzeyde olan ücreti dahi aşağıya çektiğine tanık oldular. Depremi hemen ardından ilan edilen OHAL'e göre patronlara sağlanan imkanlar çerçevesinde kısa çalışma ödeneklerinden pek çok kadının, öncesinde güvencesiz çalıştırıldığı için faydalanma şansı olmadı. Zaten başlı başına birer sorun olan barınma ve ulaşım ise istihdamın önünde bir engele dönüştü. Yine deprem fırsatçılığıyla kreşlerin kapatılması ve gerekli güvenliği alınmayan konteyner kentlerden kaynaklı kadınlar bir yanda yokluk, öbür yanda çocuk bakımı ikilemi ile karşı karşıya bırakıldılar.

Tarım alanlarında çalışan kadınlar ise, tarım arazilerine el konulması, iş alanının daralması, bu alanlarda ucuz işçiliğin dayatılması vb. ile sefalet koşullarına mahkum edildiler.

Depremi ilk anından itibaren barınma sorunu, depremzede emekçiler

için en temel sorunların başında geldi. Yetersiz, sağlıksız ve geniş ailelerle birlikte çadırlarda yaşamak kadınlar için eziyete dönüştü. Zira bu mekanlar kadınlar açısından gerek iş yükü gerek hijyen gerekse de güvenlik sorunlarını üst üste bindirdi. Eşinden ayrılmış ve tek başına yaşayan kadınlar ise bu sağlıksız koşullardan dahi yoksun kaldı. İlerleyen zamanlarda kurulan konteyner kentlerde de yeni sorunlarla baş başa bırakıldı kadınlar. Ortak kullanım alanlarının sorunları, hijyen sorunu, konteyner kentlerin gerekli güvenliğinin alınmaması, ulaşım sorunları bitmek bilmedi. Depremzedelerin yaşadığı tüm sorunlar şiddeti de tetikleyen bir rol oynadı. Kadınlar şiddet karşısında savunmasız bir şekilde depremin ardından yaşadıkları travmalarla baş başa kaldı. Ayakta kalabilenler ise ancak dayanışmanın gücüyle zorluklarla baş edilme iradesi gösterdiler.

On binlerce insanın öldüğü, geride

kalanların yaşamlarının ise köklü bir şekilde değiştiği deprem bölgelerinde insanlar, enkaz altından "devlet nerede" çığlıkları attılar. Deprem bölgelerinde kamusal görevlerini yerine getirmeyen devlet, "rezerv alan" adı altında kâr ve rant alanları açmak, tarım arazilerini yağmalamak, insanların üç kuruşluk geçim kaynaklarının üzerine çökmek söz konusu olduğunda ise hazır ve nazırdı.

Aradan bir yıl geçmesine rağmen kadınlar başta olmak üzere depremzedelerin ne acıları sona erdi ne de öfkeleri. Kadınlar, bir doğal afet olan depremin bu denli büyük bir yıkıma dönüşmesine sebep olan sermaye düzeninden halen çok alacaktır. Ancak bu kokuşmuş rejim kendiliğinden bir şey vermeyeceği için, kadınların hakları ve talepleri uğruna örgütlü şekilde mücadele etmek dışında bir çıkış yolu bulunmamaktadır.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK), "Kreş hakkı için mücadeleye! şiarıyla mücadele çağrısını yükseltiyor.

Bağcılar'da tekstil fabrikalarına yapılan bildiri dağıtımında işçiler, emekçiler çalışma yaşamında parasız, nitelikli, erişilebilir, bilimsel eğitim veren kreş hakkı talebi için mücadele etmeye çağrıldı. Dağıtım sırasında kreş anketine katılma

İEKK'den kreş hakkı faaliyeti

çağrısı da yapıldı.

Ayrıca Sefaköy İnönü Mahallesi ve Yenibosna Zafer Mahallesi'ne "Tüm işyerlerinde ve OSB'lerde ücretsiz, nitelikli 7/24 açık kreş istiyoruz" şiarlı bildirimleri

dağıtıldı. Bununla birlikte Emeğin Kurtuluşu'nun son sayısı işçilere ulaştırıldı.

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları, Gebze'de Legrand fabrikasında "Kreş hakkı için mücadeleye!" bildirisinin dağıtımını

gerçekleştirdi. Mahallelerde, OSB'lerde, fabrikalarda tüm çalışanlar için kreş hakkı çağrısının yapıldığı dağıtımda şu an süren TİS süreci ve sözleşme taslağında yer alan 4 bin TL'lik kreş yardımı üzerine konuşuldu. Sohbet edilen işçilere Emeğin Kurtuluşu gazetesi verildi.

KIZIL BAYRAK/ KÜÇÜKÇEKMECE, GEBZE

DGB'den sömestr seminerleri

-İstanbul Devrimci Gençlik Birliği olarak önümüzdeki günlerde sömestr seminerleri gerçekleştireceksiniz. Seminerlerin gündemlerini, amaçlarını ve hedeflerini anlatabilir misiniz?

Bugün dünyamızda her yönüyle çürümüş kapitalist sistemin egemenliği sürüyor. Ekonomik, sosyal, siyasal krizler milyonların yaşamını çekilmez hale getiyor.

Emperyalistlerin hegemonya mücadelesi dünyamızı yeni savaflara sürüklüyor. Ortadoğu'dan Avrupa'ya, Afrika'ya değin dünyanın birçok yerinde savaflar, emperyalist müdahaleler, yerinden ve yurdundan edilip mülteciliğe sürüklenen milyonlar var. Bütün bu gelişmelere doğru bir perspektifle bakmak gerektiğini düşünüyoruz.

Yaşadığımız dünyaya bugün egemen olan insanlık dışı düzeni yıkmak için yalnızca yorumlamanın ve oturup beklemenin yetmediğini 179 yıl önce formüle ettiği teziyle Marks açıklamıştı: "Bugüne kadarki tüm filozoflar farklı biçimlerde dünyayı yorumladılar. Ancak asıl sorun dünyayı yorumlamak değil onu değiştirmektir."

Tüm bu koşullardan, sorunlardan ve sonuçlardan yola çıkarak kapitalist sistemin yarattıklarını anlamak, yorumlamak ve değiştirmek iradesini gösterebilmek için bir araya gelip tartışacağımız sömestr seminerlerini planladık. Bu tartışmaları gerçekleştirirken bir amacımız da gençliğin bugünkü siyasal süreçlere ve dünyaya bakışını değiştirebilmek ve devrimci çözümler için harekete geçmelerine katkı sunmaktır. Bunun öneminden kaynaklı seminerlerin ön sürecinde de çalışmalarımızı bu konular üzerine yoğunlaştıracamız.

-Seminer gündemleriniz nelerdir?

Sömestr seminerlerimizde dört ana başlık altında tartışmalar ve çalışmalar yapacağız:

-Birinci hafta konu başlığımız "Kapitalizmin krizi ve sınıf hareketinin devrimci geleceği: Greif işgali 10.yılında!

-İkinci hafta konu başlığımız: "Emperyalizm ve anti emperyalist mücadele!"

-Üçüncü hafta konu başlığımız: "Burjuva cumhuriyetin 100. yılı ve sosyalizm!

-Dördüncü hafta konu başlığımız: "Devrimci hareketin 50. yılı ve devrimci birikimimizi savunuyoruz!"

Kapitalizmin krizi ve sınıf hareketinin devrimci geleceği: Greif işgali 10.yılında!

Seminer programımızın ilkinde kapitalizmin krizini ve işçi sınıfının devrimci geleceği olan Greif işgalinin yol göstericiliğinde sınıf hareketini inceleyip, tartışmalar gerçekleştireceğiz. Kapitalizmin krizi başlığının bu dönem için ayrı bir önemi var. Zira kapitalist sistemin yarattığı krizleri incelemek ve bu sistemin nasıl değiştirilebileceğine dair tartışmalar gerçekleştirmenin önemi her zamankinden büyüktür. Dünyada kapitalist sistemin yarattığı ekonomik, siyasal ve sosyal krizler milyonların yaşamını çekilmez hale getirmektedir. İnsanlık dışı çalışma ve yaşam koşulları milyonlarca emekçiye, gence, kadına dayatılmaktadır. Bu krizlerin bizzat yaratıcısı olan kapitalistler, sömürü düzeninin çarkları dönsün diye her alanda pervasızca saldırıyorlar. Ancak kapitalist sistemin yapısal krizlerinin kronikleşip derinleşmesi bu sistemin çöküşe doğru sürüklendiğinin göstergesi olarak da önümüzde duruyor.

Bu sürecin yarattığı ağır yıkımlar tablosu karşısında ise bundan 10 yıl önce gerçekleştirilen Greif direnişinin/işgalinin deneyimleri mücadelemiz için yol göstericidir. Hem kapitalist sistemin krizlerini anlamak hem bunların yarattığı faturayı ödememek için devrimci müdahalenin olanaklarının iyi incelenmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Emperyalizm ve anti emperyalist mücadelenin önemi

Kapitalist sistemin yapısı gereği yarattığı krizleri ve bunalımları "çözmek" için emperyalist haydutlar yeni bölgesel savaşların fitilini ateşliyorlar. Emperyalizmin baş temsilcilerinden ABD'nin mut-

lak egemenliğinin sarsılması, Almanya, Rusya, Çin gibi diğer emperyalist ülkelerin siyasi, ekonomik ve askeri alanlarda güç kazanması dünyadaki hegemonya mücadelesini de kızıştırıyor. Bunun son dönemdeki örnekleri ABD ile NATO güçlerinin desteğiyle hareket eden Siyonist İsrail'in Filistin halkına karşı başlattığı soykırım ve işgal saldırısıdır. Bölge ülkelerinin savaşın içine çekilmesi meselenin de savaşın da Ortadoğu geneline yayılma riskini artırıyor. Hegemonya mücadelesinin kızışmasına dair ikinci bir örnek ise NATO'nun genişlemesi ve Rusya'nın karşısında etkin bir güç alması uğruna Ukrayna'nın Rusya ile savaşa sürülmesidir. Bu ve benzer gelişmeler bağlamında, emperyalist/kapitalist sistemin ürettiği sorunları ve emperyalist saldırganlığa karşı mücadelenin gündemlerini tartışmak için bu başlığı seminer programımıza aldık.

Anti-emperyalist mücadelenin gençlik içinde nasıl geliştirilebileceği, bu politikanın nasıl etkin bir biçimde hayata geçirileceği sorularına yanıt aramak konuya ayrı bir önem kazandırıyor. Bundan dolayı ikinci seminer başlığımızda bu tartışmalara yer vereceğiz.

Burjuva cumhuriyetin 100. yılı ve sosyalizm!

Burjuva cumhuriyetin 100. yılındayız. Bu gündem son dönemde sosyalist ve devrimci olma iddiasındaki siyasal hareketler açısından turnusol işlevi gördü. Sonuçta bugün bahsettiğimiz kapitalist sınıfın cumhuriyetidir. Bunun ne anlama geldiğini, sınırlarını anlamak ve burjuva cumhuriyetin nasıl yıkılacağına, sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetinin nasıl kurulacağına dair tartışmalar gerçekleştireceğiz. Burjuva cumhuriyetin yıkılışının

ardından sosyalizme geçiş dönemine, sosyalist dünya görüşünün neyi ifade ettiğine dair yapılacak tartışmalarla gençliğe sosyalist dünya görüşü ekseninde mücadele etme çağrısını taşıyacağız.

Devrimci hareketin 50. yılı ve devrimci birikimimizi savunuyoruz!

Kapitalist sistemin yıkılması uğruna verilen mücadelemizin birikiminden öğrenerek yol yürümek, ayağımızı sağlam temellere basmamıza da olanak sağlayacaktır. 71 devrimci çıkışını anlamlandırmak, değerlendirmek ve bu çıkışın ortaya koyduğu değerleri aşma iradesini kuvvetlendirmek bu dönemde yüklenilmesi gereken alanlardandır. Bu dönemde devrimci değerleri yaşatmanın önemli bir yolu da mücadeleyi işçi sınıfını eksen alan bir temele oturtmaktır. Bu mücadele çizgisinin gençlik alanına taşınabilmesinin önemini ve olanaklarını değerlendirebilmektir.

Devrimci hareketin 50. yılında, devrimci birikimi savunarak mücadeleyi ileriye taşıyabilmek ve bugünün zor koşullarında ayakta kalabilmek için devrimci değerler doğrultusunda hareket edebilmeliyiz. Bu dönemin zorlu koşullarında kapitalist sistemin yıkılması için yapılması gereken, devrimci birikimi savunarak mücadelede yeni güçler biriktirmektir.

Seminerlerde genel anlamda bu dört ana başlık üzerinden tartışmalar gerçekleştirilerek mücadelenin yolunu/yöntemini değerlendirmeye ve düzeni değiştirme mücadelesine kendi alanımızdan katkılar sunmaya çalışacağız. Tüm gençliği seminerlerimize katılmaya, mücadeleyi büyütmeye davet ediyoruz. Seminer programımız şu şekilde olacak:

1) Kapitalizmin krizi ve sınıf hareketinin devrimci geleceği: Greif işgali 10. yılında!

Katılımcılar: Prof. Dr. Fuat Ercan, kapitalizmin krizi.

BDSP temsilcisi, Greif işgali 10. Yılında.

Tarih-Saat: 11 Şubat Pazar- 14.00

2) Emperyalizm ve anti emperyalist mücadele!

Katılımcı: Fehim Taştekin

Tarih-Saat: 25 Şubat Pazar- 14.00

3) Burjuva cumhuriyeti ve sosyalizm

4) Devrimci hareketin 50. yılı! Devrimci birikimimizi savunuyoruz!

MEB 2024-2028 Strateji Planı...

“Türkiye Yüzyılı”nda eğitim

AKP iktidarı döneminde yapboz tahtasına çevrilen eğitim alanında yaşanan kaos tam gaz devam ediyor. Orta yerde duran kaosa rağmen iktidar açısından iki alanda bugün için “işler yolunda” görünüyor. Bugün için vurgusu önemli, zira bu adımların uzun erimli sonuçları olacağı için şimdiki durumu tepe taklak edecek koşulları da içerisinde barındırıyor. Bunlardan biri eğitimde dinci uygulamaları arttırmak, diğeri ise mesleki eğitimi yaygınlaştırmak.

AKP iktidarı, dönemsel çıkarlarına endekli bir eğitim politikası uyguluyor. Kültürel ihtiyaçlarına uygun, “strateji ve kalkınma planlarına”, OVP'lere bağlı olarak Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) plan açıklıyor.

MEB'in 2024-2028 Stratejik Planı 31 Ocak 2024 tarihinde yayımlandı. Doğal olarak “Türkiye Yüzyılı hedefleri” ile uyumlu bir program açıklandı. AKP-MHP iktidarının 2024-2028 eğitim-öğretim dönemi yol haritasında değişen bir şey yok. Planda eğitimin her alanda özelleştirilmesi ve sömürünün artırılmasının yanı sıra, dinselleştirmenin yaygınlaştırılması hedefi de baki kaldı. Strateji planı, eğitimde derinleştirilen eşitsizliğin ve nitelik alanındaki düşüşün itirafıdır aynı zamanda. Örneğin planda, 70 binden fazla okulun sadece 7 bin 201'i için deprem tahkiki yapıldığı ifade ediliyor.

Eğitime ayrılan bütçenin yetersizliğinden, okulların ve bahçelerin çocukların sağlıklı yaşam becerilerini edinmelerini sağlayacak uygunlukta olmadığından dem vurulan planda bu sorunlar, sermayeye ve vakıflara alan açmanın gerekçesi olarak sunuluyor. Oysa bu sorunları yaratan, 22 yıldır iş başında olup utanmadan söz konusu planı hazırlayanlardır.

MESEM gerçeği ve hedefleri: Sermayeye çağrı, çocuklara dizginsiz sömürü! İşçi sınıfına kapalı çalışma kampları dayatan kapitalizm, çocuklara da “çıraklık pansiyonu” vaat etmektedir. Mesleki eğitimin 7. ve 8. sınıfları hedeflemesi, AKP-MHP rejiminin çocuk emeği sömürsünü alabildiğine yaygınlaştırmak için çalıştığına işarete ediyor.

Planının “amaç, hedef, gösterge ve stratejiler” bölümünün “Amaç 2” kısmında “hedef” şöyle tanımlanıyor:

“Mesleki ve teknik eğitim alanında eğitim-istihdam-üretim ilişkisi güçlendi-

rilecek ve uluslararası işbirliği ve deneyim paylaşımı teşvik edilecektir.”

“İstihdama hazırlık” hedefi içerisinde “stratejiler” kısmında ise “çıraklık pansiyonundan” şöyle bahsedilmektedir:

“Mesleki ve teknik eğitim programlarının iş piyasasının ihtiyaçlarıyla uyumlu olmasını ve memnuniyetini sağlamak ve öğrencilere pratik deneyim kazandırmak için işverenler ve endüstri kuruluşlarıyla iş birliği yapılacak OSB'ler ve teknoparklar içinde mesleki ve teknik Anadolu liseleri ile mesleki eğitim merkezleri açılacak; ne eğitimde ne istihdamda olan gençler mesleki eğitim merkezi programlarına yönlendirilecek ve barınma ihtiyacı olan örgün eğitim çağındaki çıraklar için çırak pansiyonları oluşturulacaktır.”

Göründüğü kadarıyla strateji planı içerisinde kapitalistlere serzeniş var. Geçtiğimiz yılın hedeflerinin değerlendirilmesi yapılırken “sorunlar” kısmında “sektör temsilcilerinin karar alma süreçlerinde isteksiz olduğu ve özel sektörün mesleki eğitim alanına yatırımlarının yetersiz olduğu” söyleniyor. Buna bir çözüm olarak “bağımsız mesleki eğitim merkezlerinin sayısının artırılması” he-

defleniyor. Bunun için de “özel sektörün mesleki eğitim alanına yatırımlarının desteklenmesi amacıyla mevzuat düzenlemelerinin yapılması” ihtiyaç olarak tanımlanıyor.

Sömürü cehennemi olan MESEM'lerin sayısının arttırılma hedefi çocuk emeği sömürsünün dizginsiz hale getirilmesi anlamına gelmektedir.

İmam hatipler, ÇEDES protokolü, “değerler eğitimi”...

Milli Eğitim Bakanlığı'nın 2024 yılı bütçe görüşmelerinde Bakan Yusuf Tekin'in cemaat savunusu gündem olmuştu. Bakan, her ne kadar bu sözlerinden geri dönmek zorunda kalsa da Strateji Planı çerçevesinde “sivil toplum kuruluşları” adı altında tarikat ve cemaatlerle yapılan protokollerin sayısı arttırılacak demişti.

Strateji Planı'nda imam hatip okullarının örgün eğitim içindeki “niteliği” artırma hedefi konulmuş. Bununla birlikte bu alandaki maliyet 278.355.020 TL olarak hesaplanmış. “Tespitler” içerisinde ise “projelerin yürütülebilmesi için finans kaynağının yeterli olmaması ve proje yürütücülerinin yeterince destek-

lenememesi” söylemi vakıflarla, tarikatlarla kurulacak ilişkiye uydurulan “yasal kılıfa” işaret ediyor.

“İhtiyaçlar” kısmında ise şunlar söyleniyor:

“Eğitimin niteliğinin geliştirilmesine yönelik Diyanet İşleri Başkanlığı, yerel yönetimler, üniversiteler vd. paydaşlarla iş birliklerinin artırılması...”

İmam hatiplerin artması, ÇEDES protokolü, “değerler eğitimi” adı altında her türlü dinci-gerici uygulamanın MEB eliyle yaygınlaştırılması eğitimdeki dinsel gericiğin olduğu boyutun yansımasıdır. Strateji planı ile cemaatlerden ülkü ocaklarına, Diyanet'ten belediyelere kadar birer karanlık yuvası olan gerici kurumlara alan açılmak isteniyor. Bu planı tasarlayan rejim, emekçi çocuklarının hem zihin dünyalarını karartmak hem körpe bedenlerini sömürmek için hazırlık yaptığını gözler önüne sermiştir.

Rejimin hazırladığı bu pervasız saldırı, emekçilere çocuklarını orta çağ artığı gericilikten ve vahşi sömürden koruma sorumluluğu yüklüyor.

Eğitim “gerici kuşatmanın” kiskacında

Giderek kötüleşen eğitim sistemi, iktidarın zehir saçan gerici ideolojisinin kuşatılması altında. Okullara gönderilen talimatlarla müfredat değiştirilerek bilime aykırı uygulamaların alanı genişletiliyor. Bakanlığın bizzat ön ayak olduğu çeşitli protokoller ile dernek, vakıf, cemaat, tarikat gibi gerici-karanlık örgütlenmelerin önü açıldı. Geline aşamada eğitim alanı ilkokuldan üniversiteye kadar dinci-gerici odakların cirit attığı dergahlara dönüştürülmüş durumda.

Yıllar önce Tayyip Erdoğan, “dindar ve kindar nesiller yetiştireceğiz” diyerek, gençliği orta çağ artığı gerici ideoloji ile zehirlemeye verdikleri önemi dile getirmişti. Her ne kadar bu pespaye amacına ulaşamadığını belirtse de yirmi iki yıllık iktidarı boyunca eğitime ve gençliğe yönelik çok ciddi saldırılar gerçekleştirdi. Bu saldırılar öğrenciler üzerinde telafisi mümkün olmayan tahribatlar yarattı. Lise ve üniversite giriş sınavlarına bakıldığında bile bu tahribatın maddi “bilgi birikimi” üzerindeki yıkıcı etkisi görülebilir. Yaklaşık bir milyon öğrencinin sıfır çekmesi, gençliğin içine itildiği vahim durumu gözler önüne seriyor.

Hemen her yönü ile 12 Eylül darbesinin özbeöz çocuğu olan AKP’nin iktidarda olduğu süre boyunca defalarca Milli Eğitim Bakanı değiştirilmiş ve atanan bakanlar eğitimi yap-boz tahtasına çevirerek gericiğin alanını adım adım genişletmiştir. Yıllar içinde tam bir hallaç pamuğuna çevrilen eğitim yönetmeliği, artık iç bütünlükten yoksun, eğitim alanını krize sürükleyen bir rol oynamaktadır.

AKP iktidarının sözcüsü birçok kişi eğitim sistemi ve gençliğe yönelik açıklamalarda bulundu. Fakat tümünün ortak

paydası dinci-gerici politikaları okullara egemen kılma ekseninde birleşiyor. Dönemin enerji bakanı Taner Yıldız’ın “Eğitim seviyesi arttıkça AKP’nin oyları düşüyor” şeklindeki açıklaması halen akıldardadır. Aynı şekilde dönemin başbakanı iken Tayyip Erdoğan “dindar bir nesil yetiştireceğiz” sözlerine gelen tepki üzerine şu açıklamayı yapmıştı: “Siz gençliğin isyankar mı olmasını istiyorsunuz? tinerici mi olmasını istiyorsunuz?” Böylece dindar olmayan ya da kendi oluşturdukları genç tanımına sığmayanları “isyankar ve tinerici” olarak yaftalayan faşizan zihniyetini fütursuz bir şekilde sergilemişti.

AKP-MHP rejiminin gençliğe yönelik

gerici politikalar dayatması giderek yakıcı bir hal alıyor. Her alanda dayattığı gerici politikalarla gençliği kuşatan iktidar, laik-bilimsel eğitime karşı her fırsatta kin kusuyor. Karma eğitimin “ahlaki olmadığını” iddia ederek erkek ve kız öğrencilerin değil aynı sınırlarda aynı sınıfta eğitim görmesine, aynı okulda bile olmasına tahammül edemiyor. Bunu fırsat olarak gören gerici gruplar ise kız çocuklarının okumamasını vaaz ediyorlar. Sırf bu yüzden okula gidemeyen ve henüz çocukluk çağında evlendirilen binlerce kız çocuğu var. Oysa bu aynı gerici-sapkın zihniyete göre çocuklara tecavüzün yaygın olduğu tarikatların karanlık yuvaları birer “ahlak

abidesidir.”

Eğitim sistemi üzerinden gençliği hedef alan bu saldırıların arkasında ciddi bir dinci-gerici ideolojik aygıt var. Son olarak Milli Eğitim Bakanlığı, Gençlik ve Spor Bakanlığı ile Diyanet İşleri Başkanlığı arasında imzalanan, Çevreme Duyarlıyım, Değerlerime Sahip Çıkıyorum (ÇEDES) adlı proje ile okullarda dini uygulamalar iktidar tarafından çocuklara pervasızca dayatılıyor. Böylece, her okula bir imam atanarak “manevi danışmanlık” adı altında, cemaat, tarikat ve gerici vakıfların okullarda daha yaygın bir şekilde örgütlenmesinin önü açıldı.

Bu saldırılar ile eğitim sisteminde kısmi de olsa var olan laik ve bilimsel yön daha da tırpanlanmış oldu. Böylece bir bütün olarak dindar-kindar ve aynı zamanda apolitik bir gençlik kitlesi yaratma planı hayata geçiriliyor. Okumayan, düşünmeyen, araştırmayan, sorgulamayan, karamsar ve itaat eden lümpen bir gençlik, kokuşmuş saray rejiminin “ideal gençlik” beklentisine karşılık düşüyor.

Gençlik hareketi zayıf ve durgun olduğu için, yazık ki bu küstahça saldırılara karşı lise ve üniversitelerde ciddi bir örgütlenme ve mücadele geliştirilemedi. Meselenin sokak ayağı da bu zayıflığın etkisiyle kitleleşemedi. Böyle bir dönemde, dinci-gerici ideoloji ve onun uzantılarına karşı örgütlü mücadelenin anlamı ve önemi daha da belirginleşiyor. Gençliğin bu gerici atmosferi dağıtabilmesinin biricik yolu, okul sınırlarından başlayarak örgütlü mücadeleyi yükseltmesinden geçmektedir. Bu sağlanabildiği ölçüde, rejimin dayattığı gerici ve boğucu atmosfer de dağılacaktır.

K. TORLAK

Söz, yetki ve karar hakkı üniversite bileşenlerine

rencilere dönük ÖGB, sivil polis terörü üniversitenin her kampüsünde yaşanmaktadır. Rektörlük üniversitenin kulüp etkinliklerini dahi yasaklamakta, en ufak etkinlik, söyleşi, film gösterimi dahi baskılarla engellenmektedir.

Üniversitenin birleşenlerine dönük uygulanan bu baskı, yasak ve saldırılar ortadayken “Açık Kapı- Açık Bilim” ifade-

si/projesi bir maskeden ibarettir!

İstanbul Üniversitesi ülkenin en çok ödenek alan üniversitelerinden biridir. Bu ödeneği ise ne üniversiteye ne bilimsel araştırmaya ne de öğrenciye kullanmaktadır. Üstelik üniversiteyi giderek ticarileştirecek uygulamalardan da geri durmamaktadır. Söz konusu “müze projesi” üniversiteyi yeni bir rant alanı

olarak değerlendirmek için gündeme gelmiştir. Üstelik karar bir oldu bittiye getirilerek üniversite birleşenlerinin söz yetki karar hakkı yok sayılarak alınmıştır!

Üniversite birleşenlerine sorulmadan alınan bu kararları tanımıyoruz.

Söz yetki karar hakkımıza sahip çıkacak ve üniversitemizin ticarethaneye çevrilmesine karşı duracağız!

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklama ile İstanbul Üniversitesi’nin kampüslerini turizme açtığını duyurdu. Üniversiteyi ticarethane olarak gören bu anlayış kararı ise “Açık Kapı- Açık Bilim” maskesi ile gizlemeye çalışmaktadır. İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü zaman zaman kendi öğrencisini dahi “fakülteler arası geçiş yasağı” bahanesi ile kampüslerine, fakültelerine almamaktadır. İlerici muhalif öğrenciler başta olmak üzere öğ-

İliç'te yaşanan çevre ve işçi katliamının sorumlusu sermaye düzenidir!

MEZARI
TÜRKİYE!
HESAP
EĞİKSİM
SEP
A DEĞİL
KATLİAM!
KEVLERİ

TEK YOL
DEVİRİM
KURTULUŞ
SOSYALİZM

KAZA DEĞİL
KATLİAM!
KEVLERİ

Hesap sormak için
mücadeleye!

ÖZ GÖRE GÖRE Gelen Fe